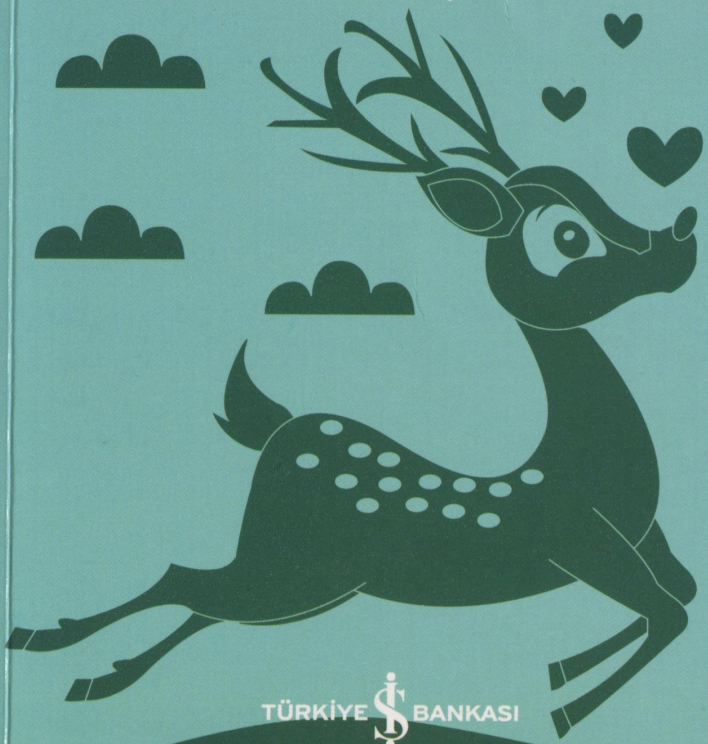
İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

FELIX SALTEN

UYARLAYAN: YONCA AŞÇI DALAR

BAMBİ

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Bambi

Felix Salten

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

FELIX SALTEN
BAMBİ

ÖZGÜN ADI
BAMBI

GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2018
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
YONCA AŞÇI DALAR

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: MART 2019
3. BASIM: ŞUBAT 2021
Genel Yayın Numarası: 4430

ISBN 978-605-295-750-9

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Bambi

Felix Salten

Uyarlayan
Yonca Aşçı Dalar

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

I

"Ne güzel yavru!" diye bağırdı saksağan.

Doğum yapan annenin sesini duyup merak ederek, sık çalılıkların arasına gizlenmiş yuvanın yanındaki bir dala konmuştu.

"Ne güzel yavru!" diye tekrarladı. Hiç yanıt gelmemişti ama gevezeliğini sürdürdü: "Doğar doğmaz ayağa kalkıp yürüyebilmesi şaşılacak şey doğrusu! Ben ömrümde böyle şey görmedim. Yavru doğuyor, bir dakika sonra hop ayakta! İnanılmaz! Koşabiliyor mu peki?"

"Tabii ki," diye yanıtladı anne kibarca. "Yalnız kusuruma bakmayın, yapacak çok işim var ve kendimi yorgun hissediyorum."

"Siz bana aldırmayın," dedi saksağan. "Benim de pek vaktim yok aslında, ama her gün görülen bir şey değil bu. Bizde bu işler çok zordur

çok! Yavru yumurtadan çıkınca, yuvada aciz bir şekilde yatar. Etrafta dolanarak avlanıp yem getirmek ayrı dert, başına bir hal gelmesin diye nöbetçilik etmek ayrı... Yalan mı ama? Tüyleri çıkıp da bir şeye benzeyinceye kadar uğraş dur."

"Özür dilerim," dedi anne, "Sizi dinleyemedim."

Saksağan havalandı. "Ne bön hayvan! Çok hoş ama bön!" diye geçirdi içinden.

Yavrusunu yalamakla uğraşan anne, kuşun gittiğini fark etmemişti bile. Minik yavru biraz sendeledi, ama annesinin yumuşak dokunuşlarının verdiği güvenle dimdik durdu. Beyaz benekli kızıl tüyleri hâlâ yer yer karışıktı. Bebeksi yüzünde uykulu bir ifade vardı.

Yuvanın etrafı bodur ağaçlarla çevriliydi. Kayın ve meşe gibi yüksek ağaçların dalları, tepelerinde yemyeşil bir çatı gibi birleşiyordu. Toprak yabani otlar, şimdiden çiçek açmış menekşeler ve yeni filizlenen çileklerle kaplıydı. Güneş, bu sık bitki örtüsünün arasından altın ışınlarını uzatırken, orman neşeli seslerle yankılanıyordu. Ardıç neşeyle öttü, kumrular kuğuldadı, karatavuklar ıslık çaldı, baştankaralar cıvıldadı. Sak-

sağan, alakarganın kavgacı çığlıyla dalga geçerken, sülünler kesik kesik güldüler.

Fakat yavru karaca ne bu sesleri duyuyor ne ormanı saran binbir kokuyu alıyordu. O yalnızca annesinin kendisini temizleyen, ısıtan, öpen dilinin dokunuşlarını hissederek, onun mis gibi anne kokusunu içine çekmekteydi.

Anne, güven ve mutlulukla sütünü emmeye başlayan yavrusunu okşamaya devam etti. "Bambi," diye fısıldadı kulağına ve onu tekrar öptü.

"Bambi. Minik bebeğim benim."

II

Yaz yeni başlıyor, Bambi yaşamının ilk günlerini, dar patikalarda annesinin peşinden giderken ona ardı arkası gelmez sorular sorarak geçiriyordu.

Soru sormak ve gelecek yanıtı beklemek çok eğlenceliydi. Bazen yanıtları anlamıyor, düşünüp kendi kendine çözmeye çalışıyordu. Bazen de annesi her şeyi tam açıklamıyormuş gibi geliyordu ona; ama bu gizem onu heyecanlandırıyor, merakı daha da artıyordu.

"Bu patika kimin anne?" diye sordu bir gün.

"Bizim," diye yanıtladı annesi.

"Yani yalnızca ikimizin mi?"

"Hayır yavrum, biz karacaların."

"Karaca nedir ki?" diye sordu bunun üzerine Bambi gülerek.

Annesi de ona bakıp güldü: "Sen karacasın, ben karacayım. İkimiz de karacayız. Başka karacalar da var tabii ve sen onları yakında göreceksin."

Bambi meraklanmıştı: "Ne zaman?"

"Yakında."

Anne böyle deyip sessizce yürümeye devam etti. Bambi de peşinden gitti. Şimdi susmuş 'yakında' ne demek diye düşünüyordu. 'Şimdi'den farklı olduğu kesindi. Peki, 'yakında' ne zaman 'yakında' olmaktan çıkıp 'çok sonra' haline geliyordu acaba?

Tam o sırada önlerinde bir hışırtı oldu, yapraklar altlarından hızla geçen bir şeyin etkisiyle hareketlendiler, ince bir çığlık duyuldu, sonra her şey eski haline döndü.

"Neydi şimdi bu?" diye sordu heyecanlanan Bambi.

"Hiçbir şey," dedi annesi yatıştırıcı bir sesle, "Korkma. Gelincik, bir fare avladı."

Bambi dehşete kapılmıştı: "Bizim de fare öldürmemiz gerekecek mi?" diye sordu hemen.

"Hayır, hiçbir zaman gerekmeyecek. Biz kimseyi öldürmeyiz, çünkü bitkilerle besleniriz."

Bu yanıt minik yavruyu rahatlattı. Yürümeye devam ettiler. Sonunda yol bitti; çok aydınlık, geniş bir alana geldiler. Daha önce loş ormandan hiç çıkmamış olan Bambi, "Burası da nedir?" diye sordu sabırsızca. Bir an önce atlayıp koşmak için yanıp tutuşuyordu, ama annesi durdurdu onu.

"Burası çayır," dedi. Bir anda çok ciddileşmiş, dikkatle etrafı koklayıp, gözlemeye başlamıştı. "Şimdi beni iyi dinle."

Bambi dikkat kesilip, heyecanla dinlemeye koyuldu.

"Çayırda yürümek dikkat ister. Tehlikelidir. Bana 'neden' diye sorma, daha sonra anlayacaksın. Sana ne diyorsam onu yap. Tamam mı?"

"Tamam."

"İyi. Önce ben tek başıma gideceğim. Sen burada bekleyeceksin. Gözlerini benden bir an olsun ayırma. Koşup geri geldiğimi görürsen, sen de geri dön ve koşabildiğin kadar hızlı koş. Ben sana yetişirim. Yere düştüğümü bile görsen durmayacaksın. Hızla koşup kaçacaksın. Bana söz veriyor musun?"

"Evet," dedi Bambi uysalca. Bu işin şakaya gelir yanı olmadığını anlamıştı.

"Çayırda seni çağırırsam da durup soru sormak filan yok, hemen beni takip edeceksin. Anladın mı? Koşmaya başlarsam, sen de koş ve buraya dönene kadar hiç durma. Bunları unutmayacaksın değil mi?"

"Unutmayacağım," dedi Bambi tedirgin bir sesle.

"Tamam," dedi anne ve önce dikkatli adımlarla, çevreyi kollayarak ilerledi, sonra birden rahatlayarak Bambi'yi yanına çağırdı: "Gel yavrum!"

Bambi çayıra adımını atar atmaz bütün kaygıları uçup gitti. O güne dek dalların arasından ancak parça parça gördüğü masmavi gökyüzü, sıcacık güneş, yemyeşil çimenler minik karacayı büyülemişti. Sevinçten içi içine sığmayan Bambi hoplayıp zıplamaya başladı. Çayırın kokusunu içine çektikçe, yumuşacık çimenler ayaklarına sürtündükçe mutluluğu artıyordu.

Bir süre gülüşerek annesiyle yakalamaca oynadılar, sonra yorulup çayırdaki güzelim çiçeklerin arasından yan yana gezinmeye başladılar. Mor yoncalar, sarı hindibalar... fakat o da ne?

"Anne, anne, uçan çiçeğe bak!" diye bağırdı Bambi.

"O bir kelebek!" diye yanıtladı annesi gülerek.

"Peki, şu sıçrayan yeşil bitkilerin adı ne?"

"Onlar bitki değil, çekirge! Biz yürürken üstlerine basarsak diye korkup sıçrıyorlar."

"Ah," dedi bunun üzerine Bambi, bir papatyanın üzerinde oturan çekirgeye dönüp:

"Korkmayın, size zarar vermeyiz!"

"Sizden korkmuyorum zaten," dedi çekirge titrek bir sesle, "ama, kim geliyor bilinemez, dikkatli olmak lazım."

"Bu benim çayıra ilk gelişim..." diye söze başladı yavru karaca, ama 'hopp!' çekirge sıçrayarak uzaklaşmıştı bile.

İlk kez bir yabancıyla konuşmak, Bambi'yi heyecanlandırmıştı. Annesinden biraz süt emdi, sonra gözü bir kelebeğe takıldı; onunla da konuşmak istedi.

"Biraz durur musunuz?" diye sordu kelebeğe.

"Neden durayım, ben kelebeğim," diye yanıtladı kelebek. "Ama senin hatırın için bir dakika durayım bari."

"Ooo! Çiçekler kadar güzelsiniz!" dedi Bambi hayranlıkla.

"Ne dedin sen?" diye çıkıştı kelebek. "Biz çiçeklerden daha güzelizdir!"

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..."

"Öyle veya böyle, yeterince durdum burada, ben artık gidiyorum!"

Kelebek böyle dedi ve uçarak uzaklaştı.

İşte Bambi'nin çayırdaki ilk günü böyle geçti.

III

Bambi, bir öğle vakti yuvada annesine yaslanmış şekerleme yaparken aniden uyanıverdi. Sık dalların arasındaki daracık yuva çok sıcak ve karanlıktı.

Başını kaldırıp, "Uyuyor musun?" diye sordu annesine. Uyandığını görünce de

"Hadi, çayıra gidelim, ne olur!" diye yalvarmaya başladı.

"Çayıra gitmek mi?"

Annesinin sesi o denli dehşet ve hayretle doluydu ki, Bambi de korktu.

"Neden, gidemez miyiz?" diye sordu çekinerek.

"Hayır, gidilemez tabii ki!"

"Neden, neden ama?"

"Daha bebeksin, sonra anlayacaksın nedenini."

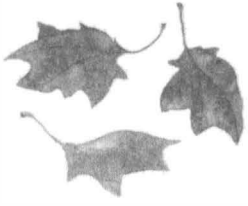
"Ne olur şimdi anlat!"

"Bambi, çayıra yalnızca sabah çok erken saatte veya akşam geç saatte gidilebilir. Yoksa çok tehlikelidir. Şimdilik bu kadarını bilsen yeter."

Bambi anlayabileceğini düşünüyordu aslında, ama üstelemedi.

"Bu saatlerde ancak orman içindeki patikalarda gezebiliriz. Yuvamız da güvenlidir. Çünkü çevredeki kuru yapraklar en ufak bir hareket-te hışırdayarak bize tehlikeleri haber verirler. O yüzden, şimdi uslu uslu yat da uyu," diye devam etti anne.

Yuvanın rahatlığı içinde annesine sokulup, anlattıklarını dinlemek keyifliydi. Sık sık bahsedilen bu tehlikenin ne olabileceğini düşünürken, yeniden uykuya daldı.

IV

Bir akşam yine ana oğul çayırda gezinirken, Bambi sesler duyup başını kaldırdı. İleride çimenlerin arasında iki karaltı, aynı annesiyle kendisi gibi kovalamaca oynuyordu.

"Anne, şuraya bak!" dedi şaşkın bir sesle.

Anne başını kaldırdı ve "Evet!" dedi sevinçle, "O benim kuzenim Ena. Yanında da bebeği var! Ah dur bakayım, hem de bir değil iki taneymiş! Hadi gel, yanlarına gidelim."

Bambi'ye kalsa koşacaktı, ama adımlarını yavaş yavaş yürüyen annesine uydurmak zorunda kaldı. Neyse ki Ena Teyze'yle yavruları da onları görmüşlerdi de, bir çırpıda ortada buluştular.

Teyzesi çok tatlıydı. "Bunlar Gobo ve Falin," diyerek yavrularını tanıştırdı. "Hadi koşup oynayın bakalım."

Anneler sohbet ederken, üç yavru önce birbirlerine bakarak kıpırtısız beklediler; sonra Falin bir anda sıçrayıp koşmaya başlayınca, Bambi de arkasından ok gibi fırladı. Gobo da durur mu, hemen oyuna katıldı. Bir süre keyifle kovalamaca oynadıktan sonra durup sohbet faslına geçtiler.

Bambi, sevimli çekirge ve kelebekle nasıl konuştuğunu anlattı; Falin de altın kaplumbağa böceğiyle sohbetlerini. Çok çekingen olan Gobo ise, kirpinin burnunu soktuğunu sıkıştırıverdi laf arasına.

"Kirpi de ne?" diye sordu Bambi.

"Her yeri sivri dikenlerle kaplı ve kimseyle konuşmamak için tortop olan çok kötü biri!" diye atıldı Falin.

"Niye kötü olsun ki, belki de korktuğu için böyle yapıyordur," dedi Gobo.

"Olsun, annem böylelerine bulaşmamak gerektiğini söylüyor," diye yanıtladı Falin.

"Peki, siz tehlike nedir biliyor musunuz?" diye araya girdi Bambi.

Bu soru üzerine herkes ciddileşti ve bir sessizlik oldu. Sonra, "Tehlike," diye fısıldadı Gobo, "çok kötü bir şeydir."

"Evet, kötü, biliyorum ama nedir?"

"Ne olacak? Kaçman gereken şeydir!"

Falin böyle deyip bir koşu tutturdu. Orada öylece korkarak durmaya dayanamamıştı.

Biraz daha oynayıp sohbet ettikten sonra, tam ayrılma zamanı geldiğinde çok ilginç bir şey oldu. Önce ormanın içinden yeri döven toynak sesleri, dal çatırtıları geldi, ardından hızla koşan iki hayvan çayıra fırlayıp, biri diğerini kovalayarak geniş bir yay çizdikten sonra tekrar ormana daldılar. Sonra yine çayıra çıkıp karşılıklı durdular.

Bunlar aynı anne karacalara benziyorlardı ama başlarının üzerinde, kahverengi beyaz renkli, boncuğa benzer çıkıntılarla süslü boynuzları vardı. Kovalanan daha küçüktü, kovalayan ise diğerinden büyük boynuzları ve asil duruşuyla çok heybetliydi. Yavrular hayranlıkla kendilerine bakarken, sessizce yanlarından geçip ormana girdiler.

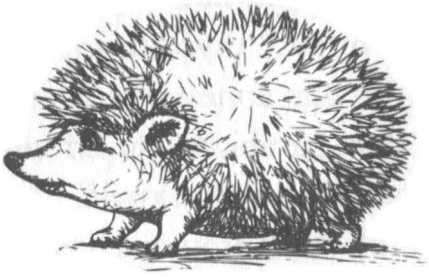
"Kimdi bunlar?" diye sordu Falin.

"Babalarınız..." diye yanıtladı anneler, ama başka bir açıklama yapmadılar. Sonra ayrıldılar, herkes kendi yuvasına gitti.

Bambi babasını çok beğenmiş, ama öylece geçip gitmesine çok bozulmuştu. Neden yanlarında durmadığını, onlarla konuşmadığını, hatta başını çevirip bakmadığını anlayamamıştı.

"Onlar hep yalnız gezerler, ancak bazen yanımıza gelip bizimle konuşurlar," diye açıkladı annesi. "Tehlikelerden uzak durup da büyümeyi başarırsan, sen de böyle güçlü ve heybetli bir karaca olacaksın. İşte o zaman baban seninle konuşup zaman geçirecektir."

Bunu duyan Bambi, sevinç ve umutla iç geçirdi.

V

Zaman akıp geçiyor, Bambi her gün yeni maceralar yaşayarak, sesleri, kokuları yorumlamayı öğreniyordu. Geceyi sevmeye başlamış, bilge baykuşla ve sevimli sincapla dost olmuştu. Neşeli Falin ve hep biraz mahzun olan Gobo'yla sık sık oynuyordu. Arada babalarla da karşılaşıyorlardı, ama onlar yine kendilerini hiç görmemiş gibi yanlarından geçip gidiyorlardı.

Eskisi gibi sokulup yatmak istediğinde annesi ona, "Artık bebek değilsin Bambi, git, beni rahat bırak," diyordu.

Bir gün annesi ortadan kayboldu. İlk kez yalnız kalan Bambi, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamadı. Korkuyla "Anne, anne!" diye bağırarak etrafı aramaya başladı. Ormanın derinliklerine geldiğinde, Falin ve Gobo ile karşılaştı.

"Annem yok oldu!" diye yakındı.

"Bizimki de!" diye yanıtladı iki yavru.

Üçü de çok üzgün ve ne yapacaklarını bilemez şekilde bir süre dolandıktan sonra ayrılıp yuvalarına dönmeye karar verdiler. Böylece anneleri gelip onları bulabilirdi.

Bambi yola koyuldu. Tek başına yürürken, uzakta fındık ağaçlarının arasında daha önce hiç görmediği bir yaratık çarptı gözüne. Yaratığın ağır ve keskin bir kokusu vardı. Dimdik duruyordu. Gözlerinin ve burnunun etrafında hiç tüy yoktu ve bu yüz, Bambi'nin içini büyük bir korkuyla dolduruyordu.

Yaratık bir süre kıpırtısız durduktan sonra, aniden üst bacağını yüzünün yanına kadar kaldırdı. Bunu gören Bambi ok gibi fırlayıp ormana kaçtı ve bir baktı ki, annesi de yanında koşuyor! Dörtnala kaçmaya başladılar. Nihayet yuvalarına geldiklerinde, annesi sordu:

"O'nu gördün mü?"

Nefessiz kalan Bambi başını salladı.

"O'ydu!" dedi annesi. İkisi de titriyordu.

VI

Artık Bambi çoğu zaman yalnızdı. Annesi ortadan kayboluyor, ne kadar çağırsa da yanına gelmiyor, sonra ansızın geri dönüp, bir süre onunla kalıyordu.

Yalnızlıktan çok sıkıldığı bir gün yine annesini çağırarak dolaşırken, ansızın babalardan biri çıktı karşısına. Fakat bu baba diğerlerinden daha büyük, daha heybetliydi; koyu kırmızı parlak bir kürkü, boncuklarla süslü kocaman boynuzları vardı.

"Niye bağırıp duruyorsun?" diye sordu Bambi'ye. Sesi öyle sertti ki, Bambi titremeye başladı ve yanıt veremedi. "Annen şu anda seninle ilgilenemez. Kendi başına kalamıyor musun sen?"

Bambi aslında çoktandır yalnız kalmaya alıştığını söyleyecekti, ama susup kaldı. Utanmıştı.

Erkek karaca geldiği gibi ansızın ortadan kayboldu. Bambi rahatlayıp derin bir nefes aldı, ama içinin bu karacayı yeniden görüp ona kendini beğendirme isteğiyle dolduğunu fark etti.

Bambi, bu olaydan sonra, yalnız kaldığında annesini çağırmaktan vazgeçti. Annesine olanlardan hiç bahsetmedi, ama ilk karşılaşmalarında Gobo'yla Falin'e her şeyi anlattı.

"Korkmadın mı?" diye sordu Gobo. "Ben olsam, korkudan yüzüne bile bakamazdım."

Bambi korkmamıştı, babasının eşsiz bir yaratık olduğunu düşünüyordu.

Bir sonraki buluşmalarında iki kardeş sabırsızlıkla Bambi'ye müthiş haberi verdiler.

"Her yerde seni aradık," dedi Falin. "Annem, gördüğün erkek karacanın Büyük Prens olduğunu söyledi. O ormandaki en yaşlı ve en büyük karacaymış. Kaç yaşında olduğunu, nerede yaşadığını kimse bilmiyormuş. Kimseyle konuşmaz, kimse de onunla konuşmaya cesaret edemezmiş. Şimdiye kadar onu yenebilen çıkmamış. Tehlike nedir bilmezmiş!"

Başta sırrını açıkladıkları için öfkelenen Bambi, bu önemli haberi öğrenince kızgınlığını filan unuttu. "İyi ki yalnız kalma konusunu kuzenle-

rime anlatmadım" dedi içinden, "yoksa bu haber de tüm ormana yayılmış olacaktı."

O gece annesi geri geldi. Birlikte sakin sakin karınlarını doyururlarken, aniden ormanın içinden gelen çatırtılar duydular, sonra bir grup hayvan koşarak yanlarından geçti. Bambi'ye, annesine, teyzesine benziyorlardı ama çok daha büyük ve güçlü hayvanlardı bunlar. İki, üç, dört... derken, en arkadan hepsinden daha büyük, boynunda yelesi ve başında dallara benzeyen boynuzları olan sonuncusu...

Bambi öyle korkmuştu ki, "Aoo, baoo!" diye böğürmeye başladığını bile fark etmedi. Bu dev hayvanların yanında kendini mini minnacık hissetmişti. Hayvanlar geçip gittikten çok sonra sakinleşebildi.

"Bunlar da neydi böyle?" diye fısıldadı annesine.

"Onlar bizim büyük kuzenlerimiz, kızıl geyikler," diye yanıtladı anne.

"Tehlikeli midirler?"

"Birtakım dedikodular var ama şimdiye kadar bizden birine bir zararları dokunmadı. Yine de neden bilmem, onları görünce içimi bir korku kaplıyor."

Bambi yatışmış ama kafası karışmıştı. Tam o sırada tam üstündeki bir daldan cüce baykuşun çığlığı duyuldu. Bambi her seferinde çığlıktan korkmuş gibi yapıyordu, çünkü baykuşun çok hoşuna gidiyordu bu.

"Korkuttum mu?" diye sordu baykuş.

"Tabii ki," diye yanıtladı Bambi, "Hep korkutuyorsun beni. Yalnız demin çok daha korkutucu bir şey oldu! Dev akrabalarımla karşılaştım."

"Ah, akrabalar!" diye gözlerini devirdi baykuş. "Hiç işim olmaz! Sen hiç bunlarla canını sıkma derim ben. Bak, biz akraba değiliz ama çok iyi arkadaşız. Bundan güzel ne olabilir?"

VII

Geçen gecenin ardından gelen sabah, yeni bir olaya sahne oldu.

Mis kokularla dolu orman kuş sesleri ile çınlarken, Bambi hemen yakınında, fındık dallarının ardında prenslerden birinin durduğunu gördü. Şimdiye dek babalardan birini hiç bu kadar yakından görmemişti. Prensle konuşmaya can atıyor, ama çekiniyordu. Annesi, uzakta Ena Teyze'nin yanında olduğundan ona da danışamazdı.

"Bir günaydın desem ne olur ki?" diye düşündü. "Buna da kızacak değil ya. Hem kızarsa, ben de kaçarım."

Bu sırada prens de fındık ağaçlarının arasından çayıra çıkmıştı.

"Şimdi!" diye düşündü Bambi, ama tam o anda gök gürültüsüne benzer şiddetli bir ses yankılandı.

Bambi daha ne olduğunu anlayamadan, prensin bir sıçrayışta kendini ormana attığını gördü. Annesi, teyzesi, Gobo, Falin, tavşan kardeş ve bütün kuşlar hızla kaçıyorlardı. O da hemen kendini ormana attı ve birkaç adım ötede yerde yatan prensle karşılaştı. Omuzunda kocaman bir yara vardı. Ölmüştü.

"Durma, koş! Hızlı!"

Yanından dörtnala geçen annesinin sesiydi bu. Bambi emire uyup annesinin peşine takıldı ve nefes nefese sordu:

"Ne oldu anne, kimdi bu?"

"Bu, O'ydu!"

Nihayet soluklanmak için durduklarında, sincabın sesini duydular. "Yol boyu sizinle koştum, çok korkunçtu!" diyordu.

"Ben de korkudan bayılacaktım!" dedi anne karaca. "Peki nasıl oldu da hiçbirimiz onu fark edemedik?"

"Ben fark etmiştim!" dedi sincap, "Prensi uyarmaya çalıştım ama duymadı!"

"Biz de, biz de görmüştük O'nu! Biz de bağırdık, ama ilgilenmedi bile!" dediler kuşlar bir ağızdan.

"Kimi?" diye sordu Bambi. "Gördüğünüz kimdi?" ama sorusu araya kaynadı.

"Prens pek de genç ve yakışıklıydı!" dedi sincap.

"O kadar kibirli olmayıp da bizi dinlese kurtulurdu. Aptal işte!" diye atıldı saksağan.

"Hiç de değil!" diye sözünü kesti karga. "Aptal veya kibirli olduğu için ölmedi ki... Prensi kimse kurtaramazdı. O herkesi öldürür. Ailemin çoğunu O öldürdü. Bize kimse yardım edemez."

"O'ndan sakınmak için gözümüzü dört açmalıyız!"

Bunu söyleyen saksağandı.

Kuşlar uçup gittiler. Aklı karışan Bambi, annesine bakındı ama o da etrafta yoktu.

"Hiçbir şey anlamıyorum. O dedikleri kim ki?" diye düşündü. "O'nu ben de geçenlerde görmüştüm, ama beni öldürmemişti."

Yürümeye koyuldu. Orman eski neşesine kavuşmuş, kuşlar yine cıvıldamaya başlamışlardı. Bambi ise mutsuzdu. Kendini güvende hissetmiyordu. Yaşam bu denli zor ve tehlikeliyken, herkesin nasıl olup da hiçbir şey olmamış gibi davranabildiğine şaşıyordu.

O sırada çalılıkların arasında bir şey kıpırdadı ve Bambi karşısında yaşlı karacayı buldu. Korkup kaçmak istediyse de kendini tuttu. Büyük Prens kocaman gözlerini ona çevirip "Orada mıydın?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan küçük karaca.

"Annen nerede?"

"Bilmiyorum."

Büyük Prens gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. "Geçen gün annesi için ağlayan yavru sen değil miydin?"

"Bendim," dedi Bambi. Utangaçlığı tam geçmemiş olsa da bir cesaret gelmişti üstüne. "Siz o gün yalnız kalmaktan korkuyorum diye beni azarladıktan sonra bir daha hiç korkmadım."

Bunu duyan Büyük Prens belli belirsiz gülümsedi. Bunu fark eden Bambi cesaretlendi ve bu kez kendinden emin bir şekilde "Soylu prensim," diye söze girdi. "Demin ne olduğunu anlayamadım. Herkesin 'O, O,' diye bahsettiği kim?"

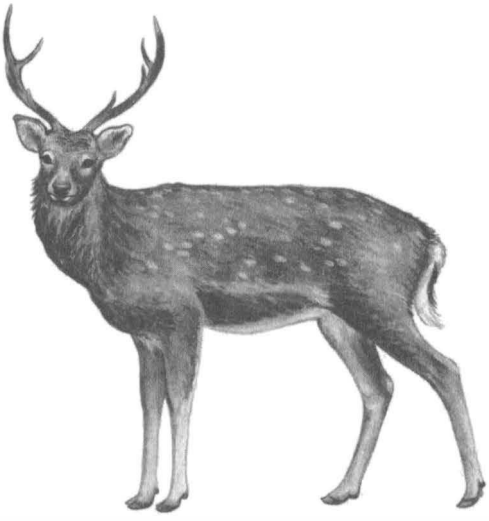
Bir sessizlik oldu. Nihayet yaşlı karaca yavaşça, "Dinle, kokla ve gözünü dört aç. Bunu

kendin keşfetmelisin. Şimdi hoşça kal," deyip ortadan kayboluverdi.

Yine öylece kalakalan Bambi ağlamak istese de kendini tuttu. Büyük Prens'in ona hoşça kal deyip, samimiyet göstermesi, içini gururla doldurmuştu.

Evet yaşam zor ve tehlikelerle doluydu, ama bütün bunları göğüsleyecek güç de içindeydi.

Yavaş adımlarla ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

VIII

Ağaçların yaprakları birer birer dökülmeye başlamıştı. Büyük meşe ağacının en uzun dallarından birinin ucunda iki yaprak sallanıyordu.

"Haksızlık bu," dedi biri diğerine, "yapraklar kopup gidiyor ve sıranın kimde olduğu hiç belli değil. Güneşli bir günde bile bir rüzgâr esiyor, yemyeşil yaprakları dalından koparıyor."

"Artık güneş çok nadir görünüyor zaten, göründüğünde de hiç ısıtmıyor," diye yanıtladı beriki.

"Peki, biz gittikten sonra yerimize yeni yapraklar geleceği doğru mu sence?" diye sordu birincisi.

"Doğru olsa gerek," dedi ikinci yaprak. "Ama bunu bilmek elimizde değil. Kopup düştükten sonra bize ne olacağını da bilmiyoruz, çünkü düşen yapraklardan geri dönen olmadı hiç."

"Bu, beni üzüyor."

"Düşünme şimdi bunları. Nasıl olsa önümüzde daha çok zaman var. Güneşin sıcacık, içimizin yaşamla dolu olduğu günleri hatırla! Ayrıca birçoğundan fazla yaşadığımız için çok şanslıyız."

"Evet ama artık çok değişmiş olmalıyım, değil mi?" diye atıldı ilk yaprak.

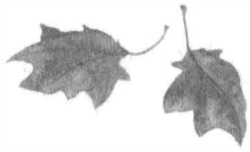
"Yok canım, ancak şurada burada bir parça sararma. Ama o da güzelliğine güzellik katıyor," diye avuttu ikincisi.

Birinci yaprağın içi minnetle doldu. "Teşekkürler," dedi, "Sen çok kibar ve iyi bir arkadaşsın."

Sonra ikisi de sustular. Saatler sonra nemli bir rüzgâr esti.

"Ah!" dedi ikinci yaprak. "Ben..."

Kopup düştü. Kış gelmişti.

IX

Bambi'nin çevredeki değişikliklere ayak uydurması zor oldu. Doğduğundan beri yiyecek bolluğuna, sıcacık güneşe, yemyeşil yapraklara alışmıştı. Sonbaharla beraber önce çayırı kaplayan kırağı geldi. Giderek yapraklar döküldü, dallar çıplak kaldı. Artık yerler, en küçük harekette hışırdayan bej bir örtüyle kaplanmıştı.

Ardından sağanak yağmurlar başladı. Yapraklar artık hışırdamıyor, vıcık vıcık yerde yatıyorlardı. Tüm günü sırılsıklam bir kürkle geçirmek de hiç hoş değildi doğrusu. Bambi ancak yuvada annesine yaslandığında azıcık ısınabiliyordu. Ne var ki yavru karaca, soğuğun ne olduğunu ancak kuzey rüzgârlarının bastırmasıyla anladı. Dalları kıracak kadar kuvvetli esen bu dondurucu rüzgârın sesinden başka ses duyulmaz olmuştu.

Derken bir gün, çayırın üzeri bembeyaz pamuksu tanelerle kaplandı. İlk soğuk tane, genç bir saksağanın gözüne düşmüş, bunu diğerleri izlemişti. Kuş yukarı, daha yukarı uçarak tanelerden kurtulmaya çalıştıysa da nafile.

"Kendini zorlama!" diye bağırdı bunu gören karga. Ne kadar yükseğe çıkarsan çık, bu tanelerden kurtulamazsın. Kar bu! Kış geldi, kar yağıyor."

"Özür dilerim," diye yanıtladı saksağan. "Ben Mayıs'ta doğdum, kış nedir bilmiyorum."

"Öğrenirsin," dedi karga uçup gitmeden önce.

Bambi, karı ilk gördüğünde çok hoşuna gitti. Dünya bir anda değişip, en hafif güneşte pırıl pırıl parlayan bembeyaz büyülü bir diyara dönüşmüştü. Ama çok geçmeden sıkıntılar başladı. En büyük sorun yiyecek kıtlığıydı. Bir parça ot bulabilmek için bütün gün uğraşmak gerekiyor, buz örtüsü Bambi'ciğin bacaklarını kesiyordu.

Kışın tek iyi yanı, karacaların hep yan yana olmalarıydı. Teyzesiyle kuzenlerinden başka, genç dişi karaca Marena, artık çocuklarını büyütmüş yaşlı Nettla Teyze, hatta genç prenslerden Ronno ve Karus ile beraber geçiyordu günler.

Ronno'nun sol ön ayağında kocaman bir şişlik vardı. Belli belirsiz topallıyor; sürekli, "Topalladığım fark ediliyor mu?" diye soruyordu endişeyle. Herkes de "Hayır," diyordu, "belli bile olmuyor."

Şişlik O'nun eseriydi. Bu hikâyeyi herkes ilgiyle dinliyordu. Bir gün O aniden karşısına çıkıp ateş etmiş, ama Ronno kaçmayı başarmıştı. Kırılan bacağı iyileşinceye kadar gizlenmiş, sonra bir kahraman olarak, yeniden diğerlerinin arasına karışmıştı.

Bambi bu sohbetlerde O'nun hakkında çok şey öğrendi. O'nun soluk yüzüne bakmak çok korkutucuydu. Çok tuhaf, rahatsız edici bir kokusu vardı. İki ayağının üzerinde yürüyor, ön ayaklarıyla inanılmaz şeyler yapabiliyordu.

"Nesi inanılmaz anlayamıyorum," dedi yaşlı Nettla bir seferinde. "Sincap da fare de elleriyle neler neler yapıyorlar."

"Aynı şey değil ki!" diye karşı çıktı diğerleri.

Nettla, O'nunla ilgili hiçbir şeye hayranlık duymuyor, ondan nefret ediyordu. Kartalı, şahini, baykuşu örnek gösterdi. "Yalnızca iki ayakları var, ama tek ayak üstünde durup diğeriyle bir şeyleri yakalayabiliyorlar," dedi.

Ne var ki, iş üçüncü ele gelince konuşma hararetlendi.

"Bu konuda çok bilgili bir dostum var... bir karga," dedi Prens Karus. Bunun alayla karşılanıp karşılanmayacağından emin olamadığı için bir an sustu, ama herkesin ilgiyle dinlediğini görünce devam etti: "Asıl kötü olan bu üçüncü el diyor. Ama bu el diğer ikisi gibi bedenine bağlı değilmiş, onu omuzuna asıp taşıyormuş. Yalnızca bu üçüncü eli yanına aldıysa tehlikeli oluyormuş."

"Senin karga dostun sersem," diye güldü Nettla. "O, her zaman tehlikelidir."

Sonra babalardan, dedelerden duyulan eski hikâyeler anlatıldı. Kan ve acı dolu hikâyelerdi bunlar. Üçüncü el ya da her neyse, çok fena bir şeydi. Ne olduğunu anlamaksa olanaksızdı.

"Elini sizin üzerinize fırlatıyormuş," dedi Bambi'nin annesi, "Ninem anlatmıştı bana."

"Öyle mi? Peki, o patlayan şey ne öyleyse?" diye sordu Nettla.

"Elinin içinde ateş varmış!" diye yanıtladı anne.

"Evet, o yaratığın içi ateş dolu, doğru, ama bence fırlattığı şey el değil," diye araya girdi

Ronno. "Bence O, bize diş fırlatıyor. Ancak bir diş böyle öldürücü yaralar açabilir."

"Bizi avlamaktan hiç vazgeçmeyecek mi acaba?" diye iç geçirdi Karus.

"Bir gün gelip bizimle yaşamaya başlayacağını söyleyenler var," dedi her zaman umut dolu olan genç Marena. "Onunla dost olacağız ve bütün orman mutlulukla dolacak."

Bu sözler yaşlı Nettla'yı çok güldürdü. "Bırak olduğu yerde kalsın, bizi de kendi halimize bıraksın," dedi. "Bunca yıl acımadan annelerimizi, babalarımızı, kardeşlerimizi öldüren biriyle dost olmak ha! Başımızı uzattığımız anda bizi vuran biriyle, öyle mi? Doğrusu çok saçma bu!"

Fakat Marena kocaman, sakin, parlayan gözleriyle bakıp, "Sevgi saçma değildir," diye yanıtladı, "sevmek gerekir."

X

Kış bitmek bilmiyordu. Hava bazen ılınsa da hemen yine kar yağıyor, kalınlaşan kar örtüsünü kazıp otlara ulaşmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Orman sessizdi ama gün geçmiyordu ki korkunç bir olay olmasın. Bir gün kargalar tavşanın küçük hasta oğlunu yediler. Başka bir gün, gelincik sincaba saldırıp boynunda kocaman bir yara açtı. Zavallı sincap kaçmayı başardıysa da, sonunda saksağanlara yem oldu. Sonra tilki, karların içine saklanmış duran bir sülünü yakaladığı gibi güpegündüz parçalayıverdi.

Ormanda huzur kalmamış, bir güvensizlik hüküm sürmeye başlamıştı.

"Güzel günler bir daha hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyorum," diye içini çekti Bambi'nin annesi.

"Hatta sanki güzel günler hiç yaşanmamış gibi..." diye onayladı Ena Teyze.

"Benimse," diye araya girdi hep umut dolu olan Marena, "eskiden her şeyin ne kadar güzel olduğu hiç aklımdan çıkmıyor."

En kötü durumda olan Gobo'ydu. Sürekli titriyor, doğru dürüst bir şey yiyemiyordu. Artık ayakta bile güçlükle durabilir hale gelmişti.

"Üzülme," diye cesaretlendirdi onu yaşlı Nettla, "genç bir prense yakışıyor mu hiç?"

Herkes Gobo'nun o kışı çıkarıp çıkaramayacağını düşünürken, Ronno'nun aniden sıçramasıyla dikkat kesildiler:

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Ronno, "ama huzursuz oldum, ters bir şeyler var gibi hissediyorum."

Karus havayı kokladı: "Ben tuhaf bir koku almıyorum ama..."

Havada kimse bir koku alamadı, ama uzaktan kuş çığlıkları duyuldu.

"Kargalar!" dedi Marena.

Gerçekten de ormanın öte yanından, tehlikenin hep geldiği yerden, koca bir karga sürüsü

yaklaşmaktaydı. Belli ki bir şeyden huzursuz olmuşlardı.

"Gördünüz mü? Haklıymışım," dedi Ronno.

"Ne yapacağız şimdi?" diye fısıldadı Bambi'nin annesi kaygıyla.

"Hemen kaçalım!" diye atıldı Ena Teyze, "Gobo koşamaz, o yüzden biz hemen yola koyulmalıyız!"

Ena Teyze yavrularıyla yola çıktı, diğer karacalarsa titreyerek beklediler.

Az sonra "Dikkat! Dikkat!" diye bağrışan saksağanların sesi geldi ve o korkunç koku karacaların burunlarını doldurdu. Bir anda sanki bütün duyuları donmuş, kalpleri duracak gibi olmuştu. O'ydu!

Alakargalar, baştankaralar, sülünler çığlık çığlığa kaçıyorlardı. Tilki de koşuyordu, ama şimdi kimse ondan korkmuyordu. Tehlike anında bütün orman tek vücut olmuştu.

"Etrafımız sarıldı, kaçacak yer yok!" diye bağırdı koşarak gelen tavşan kardeş.

Bu kez, O her yerdeydi. Tek başına değildi. "Ho! Ha!" diye bağırarak, dalları kırarak, sesiyle ve kokusuyla dört bir yandan yaklaşıyordu.

Bir sülün korkuyla Bambi'nin ayağının dibinden havalandı. Bambi yükseldikçe zayıflayan kanat seslerini duydu ama o da ne! Gök gürültüsünü andıran kuvvetli bir ses ve güzelim kuş pat diye yere düşüverdi.

"Öldü!" dedi Bambi'nin annesi titreyerek.

"Bu, daha ilk!" dedi Ronno.

Dehşete kapılan Bambi'nin aklı durmuştu. Hayvanların bağırarak kaçışmaları, O'nun çıkardığı "Ho! Ha!" sesleri sanki bütün duyularını uyuşturmuştu. Titrediğinin bile farkında değildi. Annesinin "Sakın yanımdan ayrılma!" diyen sesi olmasa, o da ne yaptığını bilmez bir şekilde kaçıp gidecekti.

Etrafına bakındı. Tehlikenin tam yanından kaçan bir sülün, "Sakın ha havalanmayın, koşun, koşun!" diye uyarıyordu herkesi. "Aklınıza sahip olun, koşun!"

Derken yine ezilen dalların çatırdamalarına karışan "Ho! Ha!" sesleri geldi. Zavallı sülün öyle korktu ki, deminden beri tekrarladıklarını unutup telaşla kendisi havalandı. Fiyuvvvv! ve Pat!

Bunun üzerine tüm hayvanlar deliye döndüler. Korkuya kapılıp havalanan kuşlar birer birer

vurulup düşerken, "Gel!" dedi annesi Bambi'ye. Hafiften titremesine rağmen, sakindi. "Şimdi yavaşça arkamdan yürüyeceksin ama açıklığı geçerken tüm hızınla koş! Sakın beni bekleme, düşsem bile kaçmaya devam et! Tamam mı?"

Kaçışan hayvanların çığlıkları arasında ilerlerken, ağaçlar aralanmaya başladı. Yanlarında zıplayarak gelen tavşan kardeş ve ailesi hemen önlerinden açıklığa fırladılar ama o da ne! Bang! Bang! Bang! Bambi, tavşan kardeşin bembeyaz karnı yukarıda sırtüstü düştüğünü gördü. Ölmüştü...

Korkuyla arkasına baktı. O, oradaydı! Sağdaydı... soldaydı... Ağaçlara vurarak, dalları kırarak dört bir yandan yaklaşıyordu.

"Şimdi!" dedi annesi ve açıklığa atıldı. O önde Bambi arkada, son hızlarıyla koşmaya başladılar. Gök gürültüsü her yandan patlıyor, dünya ikiye ayrılacak gibi oluyordu. Bambi korkudan kendini kaybetmiş bir halde koşuyor, koşuyordu. Bir ara sanki annesinin vurulup düştüğünü görür gibi oldu, ama hayal mi gerçek mi anlayamadı.

Derken açıklık bitti, tekrar ormana girdi. Çalılıkların arasında zorlukla ilerlemeye çalışırken bir ses onu çağırdı: "Bambi!"

Gobo'ydu. Yarı yarıya kara gömülmüş halde yatıyor, kafasını bile zorlukla kaldırabiliyordu.

"Ne oldu sana? Annen nerede? Falin nerede?" diye sordu Bambi telaşla.

"Gitmek zorunda kaldılar," diye yanıtladı Gobo.

"Yeterince dinlendin, haydi kalk, kaybedecek bir dakikamız bile yok," diye bağırdı Bambi, "Gel benimle!"

"Hayır," dedi Gobo zayıf sesiyle. "Çok istedim ama kalkamıyorum. Sen koş, beni burada bırak."

"Peki, sana ne olacak?"

"Bilmiyorum. Herhalde öleceğim."

O anda gök gürültüsü tekrar patladı, kırılan dal çatırtıları duyuldu ve gürültünün önünden kaçan Karus göründü.

"Kaçın!" diye bağırdı, "Koşabiliyorsanız, bütün gücünüzle koşun!"

Şimşek gibi geçmiş, yanında Bambi'yi de sürüklemişti Karus. Bambi tekrar koşmaya başladığının farkına vardığında "Hoşça kal Gobo!" diye bağırdı, ama Gobo onu duyamayacak kadar geride kalmıştı bile.

Karanlık çökünceye kadar koştu koştu. Geceleyin orman nihayet sessizleşti, rüzgâr o korkunç kokuyu silip götürdü.

Bambi önce Ronno'yu, sonra Falin'le Netla Teyze'yi gördü.

"Annemi gördünüz mü?" diye sordu.

Görmemişlerdi. Falin'in annesi de ortalarda yoktu.

"Bakın şu işe!" dedi Nettla Teyze, "Sen çocuklarını yetiştir, büyüt. Tam rahat ettim diye düşünürken, başına iki çocuk daha çıksın!"

Hep birlikte güldüler.

"Çabuk taze ot bulmaya!" diye araya girdi yaşlı Nettla, "Görülmüş şey değil! Sabahtan beri ağzınıza tek bir lokma girmedi! Düşün önüme, gidiyoruz."

Nettla Teyze'nin onları götürdüğü kuytulukta taze kalmış otları yerken, ayak sesleri duyuldu.

"Ena Teyze!" diye bağırdı Bambi. Falin sevinçle annesinin yanına koştu.

Fakat Ena Teyze iki gözü iki çeşme, "Gobo, Gobo'cuğum. Onu bıraktığım yerde bulamadım," diye ağlıyordu.

"Ağlayacağına, ayak izlerini takip etseydin daha iyi olurdu!" diye çıkıştı Nettla.

"Gobo'mun ayak izi yoktu ki," diye yanıtladı Ena Teyze. "Sadece..." dedi hıçkırarak, "O'nun ayak izleri vardı. Gobo'yu bulmuş..."

Herkes sustu.

"Peki, annemi gördün mü?" diye sordu Bambi.

"Hayır..." dedi teyzesi yavaşça.

Bambi o günden sonra annesini bir daha hiç göremedi.

XI

Nihayet bahar gelmiş; ağaçlar, yeni uyanmış neşeli bebeklere benzeyen tomurcuklarla donanmıştı.

Bambi ise, bir fındık fidanının karşısına geçmiş, yeni çıkan boynuzlarını ağaca sürtmekle meşguldü. Bu, çok hoş bir histi. Üstelik gerekliydi de – boynuzların üzerindeki kadifemsi derilerin bir an önce soyulması şarttı. Ölü derilerin kurdeleler gibi soyulup havada uçuşması ve yeni boynuzlarının ağaçta izler oluşturması, Bambi'ye kendini çok güçlü hissettiriyordu. Ağacın kabuğu soyulup alttaki beyaz kısım çıkıncaya kadar tos vurmaya devam etti.

"Ne kadar da büyüdün!" dedi neşeli bir ses.

Bambi durup, kim olduğu anlamak için etra-

fına bakınınca, sincap kardeşi gördü. O anda yukarıdan gelen tiz bir kahkaha duyup irkildiler.

"Ha! Ha!" diye kahkaha atan, kocaman bir meşenin gövdesine tüneyen ağaçkakandan başkası değildi.

"Kusura bakmayın ama, siz karacaların bu yaptığına çok gülüyorum!" dedi ağaçkakan. "İncecik fidana ne kadar toslasan da içinden bir şey çıkaramazsın!"

"Ne çıkarmam gerekiyor ki?" diye sordu Bambi kibarca.

"Böcek ve tırtıl tabii ki!" diye yanıtladı ağaçkakan ve bunu der demez ağacı gagalayarak çıkardığı kurtçuğu hop diye mideye indiriverdi.

"Hiç anlamıyorsun!" diye araya girdi sincap. "Böyle soylu bir prensin böceklerle kurtçuklarla işi olmaz, onun çok daha yüksek hedefleri var."

"Hıh!" diyerek havalandı kuş. "Yüksek hedefler bana vız gelir tırıs gider!"

Bunun üzerine Bambi sincaba döndü, "Ağacın tepesinde oturuyorsunuz herhalde," dedi.

"Siz beni büyükannemle karıştırıyor olmalısınız," diye yanıtladı sincap. "Evvelki kış gelincik tarafından boğuldu hatırlarsanız."

"Duymuştum," dedi Bambi.

"Ama belki beni babamla da karıştırıyor olabilirsiniz," dedi sincap ön ayaklarını pamuk karnının üzerinde birleştirerek.

"Üzgünüm, onunla tanışma şerefine erişmedim," diye yanıtladı Bambi. "Nerede şimdi?"

"Ah," dedi sincap, "Bir ay önce baykuşa yem oldu... şimdi de ben yaşıyorum burada."

Bambi gitmek için arkasını dönmüştü ki, "Durun!" diye bağırdı sincap. "Aslında çok başka bir şey söylemek istiyordum size."

"Öyle mi, nedir?"

"Şey, neydi?" dedi sincap, hop diye sıçrayıp kocaman kuyruğunu sallayarak, "Hah, hatırladım! Boynuzlarınız şimdiden çok gösterişli oldu diyecektim. Çok yakışıklı bir prens olacaksınız."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bambi sevinçle.

"Kesinlikle," diye bağırdı sincap yeniden ellerini karnında birleştirerek. "Böylesi pek az karacada bulunur. Geçen yaz sizi uzaktan izledim hep. O minik karacanın siz olduğuna inanmak zor."

Bambi bir an düşüncelere dalarak durdu, sonra hemen arkasını dönüp "Hoşça kalın," dedi. "Şimdi gitmem gerek."

Geçen yazı hatırlamak onu üzmüştü. Annesi kaybolduktan sonra çok sıkıntı çekmiş, kendini çok yalnız hissetmişti. Yaşlı Nettla ona yardım etmese, o zor zamanları atlatamazdı belki de. Gobo'yu çok özlüyordu. Zavallı ölmüş olmalıydı. Oysa ne iyi, ne sevecen bir karacaydı. Annesinin yanından pek ayrılmayan Falin'i ise çok nadir görüyordu.

Derken Bambi'nin boynuzları çıkmaya başlamış, onlarla gurur duymuştu. Ne var ki bunun hemen ardından düş kırıklığı gelmişti. Erkek karacalar onu gördükleri yerde kovalamaya, üzerine saldırmaya başlamışlardı. Bambi sonunda ortaya çıkmaktan korkar olmuş, vaktinin çoğunu kuytuluklarda geçirmek zorunda kalmıştı.

Yaz günleri gelip de havalar ısınmaya başlayınca üzerine bir hareketlilik gelmişti. Bir yanıyla hoş, bir yanıyla sancılı bir özlem sarmıştı içini. Falin'i veya diğer dişi karacaları uzaktan bile görse, içini bir heyecan kaplıyordu. İzlerini takip ediyor ama onları bir türlü bulamıyordu. Bambi'den kaçıyor gibiydiler. Üstelik erkek karacalar yine üzerine saldırıp onu kovuyorlardı. Kendisine en kötü davrananlar ise Ronno ile Karus'tu. Yo, gerçekten de hiç hoş günler değildi.

Bunları hatırlayan Bambi tüm hızıyla koşmaya başladı. "Ne oldu?" – "Nesi var?" diye sordu yoluna çıkan hayvanlar, ama o hiçbirine aldırış etmeden koştu, koştu.

Aniden gürültülü bir kanat sesi gelmese daha da koşacaktı. Gökkuşağının binbir rengi ayaklarının dibinden havalanınca şaşırarak durdu. "Duyulmuş şey değil canım!" diyerek havalanan sülün beydi bu.

"Neyse, bu seferlik bir şey olmadı ama çok düşüncesiz bir davranıştı doğrusu," dedi heyecanlı bir ses aşağıdan. Havalanan sülünün kuluçkada yatan eşiydi konuşan.

"Eşim çok korktu," diye devam etti. "Beni de korkuttunuz; ama beni ezip geçseydiniz bile, yumurtalarımın üzerinden bir milim kıpırdamayacaktım."

"Çok özür dilerim," diye kekeledi utanan Bambi. "Öyle bir niyetim yoktu."

Yoluna devam etti. Sakinleşmişti. Taze bahar havası, yeşeren doğa, içindeki gücü uyandırmış, enerjiyle dolmuştu. Sivri toynaklarıyla yeri eşelemeye başladı, öyle çok tepindi ki bitkilerin altındaki toprak çıktı ortaya.

Bir firavun incirinin köklerini kemirmekte olan iki köstebek başlarını salladılar. "Çok komik, böyle toprak kazıldığı da nerede görülmüş!" dedi biri. "Bir şey bildiği yok da ondan," diye homurdandı diğeri. "İşi bilmeyenden başka ne beklersin."

Bambi onları duymadı bile. Aniden dikkat kesilip başını kaldırmıştı. Yaprakların arasından bir çift boynuz geçtiğini görür gibi olmuştu çünkü. Etrafında dolaşan kim olursa olsun, ona gününü göstermeye karar verdi. "Korkmadığımı görsünler. Onlar benden çekinsin artık!" diye düşünerek ok gibi fırladı.

Öyle hızlı koştu ki, ayaklarının altında dallar çatırdayarak kırıldılar. İlerideki karacanın kokusunu almış ama onu tanımamıştı, "İleri! Şimdi görürsün gününü!" diyerek atıldığı anda karaca hafif bir hareketle arkasını döndü.

Büyük Prens'ti bu!

Bambi o kadar şaşırdı ki, ne yapacağını bilemedi. Kendini toplayıp, utanç içinde durdu.

"Evet?" dedi Büyük Prens kibarca. Sesi öyle samimi ama bir o kadar da otoriter çıkmıştı ki, Bambi'nin içine işledi.

"Evet?" diye yineledi prens.

"Şey..." dedi Bambi, "Şey... ben sizi Ronno sanmıştım... ya da..." dedi ve sustu.

"Neden bana saldırmadın peki?" diye sordu prens.

"Çünkü," diye geçirdi içinden Bambi, "sizi çok seviyorum." Bunu haykırmak isteğiyle yanıp tutuşsa da "Bilmiyorum," demekle yetindi.

"Seni çoktandır görmemiştim," dedi Büyük Prens, "Büyümüş, güçlenmişsin."

Bambi cevap vermedi. Sevinçten titriyordu.

Büyük Prens onu uzun uzun süzdükten sonra yaklaştı. "Hep cesur ol!" dedi ve arkasını dönüp bir anda ortadan kayboluverdi. Bambi ise uzun süre olduğu yerden kıpırdayamadı.

XII

Yaz gelmiş, kavurucu sıcaklar başlamış, Bambi'nin içi yine o tarifsiz özlem duygusuyla dolmuştu.

Bir gün Falin çıkıverdi karşısına. Önce ne dese bilemeden hayranlıkla dişi karacaya bakakaldıktan sonra, "Ne kadar da güzelleşmişsin Falin!" diyebildi.

"Demek beni hâlâ hatırlıyorsun?" dedi Falin içini çekerek. "Görüşmeyeli öyle uzun zaman oldu ki..."

"Seni nasıl unutabilirim? Biz birlikte büyüdük. Seni ilk kez çayırda görmüştüm hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Falin, "Gobo da vardı."

"Zavallı Gobo..."

Ve böylece eski zamanlardan konuşmaya başladılar. Dakika başı birbirlerine "Hatırlıyor musun?" diye soruyor, diğerinin hiçbir şeyi unutmamış olduğunu gördükçe sevinçten içleri içlerine sığmıyordu.

"Nasıl da kovalamaca oynardık ama!" dedi Bambi.

Bunu demesiyle, Falin'in "Evet, işte böyle!" diye bağırarak ok gibi fırlaması bir oldu. Bambi de durur mu, hemen arkasından koşmaya başladı.

"Dur! Dursana!"

"Çok acelem var! Bekleyemem!" diye bağırdı gülerek Falin.

Çayırın etrafında bir tur attılar, sonra Bambi atlayıp Falin'in yolunu kesti. Kahkahalara boğuldular. Derken Falin tekrar sıçrayıp koşmaya başladı, Bambi de peşinden.

Falin her seferinde sıyrılıp kaçmanın bir yolunu buluyordu. Sonunda Bambi bağırdı: "Dur, sana bir şey sormak istiyorum."

Falin merakla durdu ama Bambi'nin sessiz kaldığını görünce, "Anladım, sen beni kandırıp yakalamak istiyorsun," diyerek tam tekrar ko-

şacaktı ki, "Hayır!" dedi Bambi telaşla: "Dur lütfen... Ben... ee ben şeyi soracaktım... beni seviyor musun Falin?"

Falin meraklı gözlerle ve biraz da çekinerek Bambi'yi süzdü: "Bilmem ki..."

"Ama bilmelisin! Ben seni çok, çok seviyorum. Ya sen? Beni seviyor musun? Benimle kalır mısın?"

"Belki," dedi Falin gözlerini kaçırarak, "Kibarca sorarsan olabilir."

"Benim güzel, tatlı, sevgili Falin'im," diye yalvardı sıcacık bir sesle Bambi, "seninle olmayı tüm kalbimle istiyorum!"

"O zaman seninle kalacağım," diye yanıtladı Falin tatlılıkla ve bunu der demez bir koşu tutturup çalılıkların arasına daldı.

Bambi'nin sevincini görmeliydiniz. Fırlayıp Falin'in peşine düştü, ama tam çalılıklara girecekken Karus önünü kesti.

"Dur bakalım!"

Bambi onu dinlemedi, "Acelem var," dedi "şimdi seninle uğraşamam."

Ama Karus öfkeyle "Defol! Falin'in peşinden gidemezsin!" diye bağırınca Bambi deliye

döndü. Geçen yaz onu ne kadar horladıklarını hatırlamıştı birden. Tek sözcük etmeden gerilip öyle bir tos vurdu ki, Karus ne olduğunu anlayamadan kendini yerde buldu. İkinci toslama gecikmedi.

"Bamb..." diyecek oldu Karus ama işin şakaya gelir tarafı olmadığını anlamıştı. Bu, bir ölüm kalım savaşıydı. Hemen toparlanıp ayağa kalktı ve ardına bakmadan çalılıklara dalıp kaçmaya başladı.

Bambi ise tam o sırada uzaktan gelen çığlık seslerine kulak kesilmişti. Korkuyla yardım isteyen Falin'di bu! Karus'un peşini bırakıp hemen sesin geldiği tarafa seğirtti. Bir de ne görsün! Bu kez de Ronno, Falin'i kovalamıyor mu?

"Ronno!" diye gürledi.

Bir ayağı aksadığı için hızlı koşamayan Ronno durdu. "Oo, küçük Bambi'miz de buradaymış," dedi, "Ne oldu? Bir isteğin mi var?"

"Evet!" diye bağırdı Bambi kızgınlığını dizginleyemediği bir sesle. "Hemen Falin'in peşini bırak!"

"Bak bak bak!" dedi Ronno, "Bu çocuğun dilinin bu kadar uzayacağı kimin aklına gelirdi?"

Bunun üzerine Bambi daha yumuşak bir sesle, "Senin iyiliğin için söylüyorum," dedi. "Çekil git yoksa bir daha koşamaz hale gelirsin."

"Demek öyle!" diye bağırdı Ronno öfkeyle. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Belki de aksadığım için... belki benim de Karus gibi korkağın teki olduğumu düşündüğün için, ha?"

"Bak," dedi Bambi sesi kızgınlıktan titreyerek. "Seni hep sevdim Ronno. Seni zeki bulduğum ve benden büyük olduğun için hep saygı duydum sana. Ama artık sabrım taşmaya başladı. Lütfen git artık!"

"Sabrın taştığı için pek üzüldüm, vah vah vah!" dedi Ronno alayla, "Gel de daha fazla bekletmeden gününü göstereyim sana..."

Bu sözler üzerine Bambi'nin iyice tepesi attı. Fırlayıp, boynuzlarının tüm gücüyle Ronno'ya tosladı. Bir çatırdama oldu.

Şimdi iki karaca boynuz boynuza duruyor, yenişemiyorlardı. Bambi'nin ne kadar güçlendiğini anlayıp şaşıran Ronno, bir kurnazlık düşündü. Kafasını yana çevirince Bambi dengesini kaybedip yere devrildi. Fakat bu, onu daha da

sinirlendirdi. Ayağa fırlayıp Ronno'ya tüm gücüyle saldırdı. İlk toslamada Ronno'nun boynuzunun bir parçası kırıldı. İkincisinde omuzu yarılıp yere düştü. Nefesi kesilmişti.

"Bırak gideyim," diye inledi Ronno ama Bambi'nin tepesi atmıştı bir kere, alev alev yanan gözlerle tekrar saldırıya geçti.

"Lütfen dur!" diye yalvardı Ronno, "Topal olduğumu bilmiyor musun? Şakaydı, yalnızca şaka. Acı bana."

Bunun üzerine Bambi tek söz etmeden onu bıraktı; zorlukla ayağa kalkan kanlar içindeki Ronno sessizce sıvışırken; Bambi, Falin'i aramaya koştu.

Fakat Falin zaten oradaydı, olan biteni uzaktan izlemişti. Kendi isteğiyle Bambi'nin yanına gelip, "Muhteşemdin!" dedi. "Seni seviyorum."

İki karaca mutluluk içinde yürüdüler.

XIII

Bir sabah Bambi, Falin'le birlikte Büyük Prens'i son gördüğü açıklığa gitti. "Belki onu yine görürüz," dedi Falin'e, "Senin de onunla tanışmanı çok isterim."

"Tabii, ben de çok isterim," dedi Falin ama Bambi'nin hoşuna gitsin diye böyle söylemişti. Aslında Büyük Prens'ten çok korkuyordu.

Yeni yeni ağarmaya başlayan tan yeri, güneşin doğuşunun yaklaştığını müjdeliyordu. Derken bir hışırtı duyuldu ve yaşlı karacanın azametle çalıların arasından çıktığını gördüler. Alaca karanlıkta dev kadar kocaman görünüyordu.

Falin bir çığlık attı. Bambi ise çok korkmasına rağmen kendini tuttu. "Korkma," dedi Falin'e. "Bize zarar vermez, kendi ailemizden biri o, ne de olsa."

Ne var ki Falin kendini tutamıyor, korkudan "Aoo, baoo!" diye böğürüyordu.

"Sus lütfen," dedi Bambi, "sonra bizim için ne düşünür?"

"Elimde değil," dedi Falin, "Öyle büyük ki! Ödüm patlıyor."

"Çok saçma," dedi Bambi. "Dosdoğru yanına gideceğim ben." Falin'e cesaret vermek kendi korkusunu unutturmuştu.

"Yapma! Dur!" diye bağırdı Falin ve Bambi'nin onu dinlemediğini görünce korkuyla kaçtı.

Bambi çalılıkların arasından çıkıp Büyük Prens'e doğru ilerledi. Geldiğini duyan prens başını kaldırıp baktı, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi otlamaya devam etti.

"Bu ne kibirli bakış!" diye düşündü Bambi. Daha demin selam verip, kendini tanıtmak, sonra da "Lütfen isminizi bahşeder misiniz?" diye sormak gözüne çok kolay görünmüştü. Oysa şimdi bütün cesareti kaybolmuştu. Korkuyor, Büyük Prens kadar soylu olmadığını düşünüyordu.

Yaşlı karaca ise, "Ne hoş, ne zarif bir genç! Onunla konuşmayı çok isterdim, ama şimdi ona

gözümü dikip bakmam yakışık almaz. Bu sevimli genci utandırmayı hiç istemem doğrusu," diye geçiriyordu aklından. Başını kaldırıp Bambi'nin üzerinden ilerilere doğru baktı.

Bunu gören Bambi, "Onun için varlığımla yokluğum bir," diye düşündü. "Sanki dünyada bir tek kendisi var!"

Halbuki yaşlı karaca, "Ona desem acaba? Konuşmaya alışık değilim ki, kendimi komik duruma düşürmeyecek bir laf bulayım. Çok akıllı besbelli," diye geçirdi aklından. Durdu, bir çıkar yol bulamayınca "En iyisi, bu işi başka bir sefere bırakmak," deyip yürümeye başladı.

Bambi üzüntüyle oracıkta kalakaldı.

XIV

Güneşin ormanı kasıp kavurduğu bir yaz günüydü. Yaprak kımıldamıyor, ağaçların gölgesine sığınan kuşların bile hiç sesi çıkmıyordu.

Falin'le birlikte koşup sıçrayarak geçen gecenin ardından, Bambi bu sessizlik içinde mışıl mışıl uyuyordu. Birdenbire uyandı. Falin onu mu çağırıyordu ne? Etrafına bakındı, kimseyi göremedi. Oysa uyumadan önce Falin'i hemen yakınında yaprakları kemirirken görmüş, o da sonra yanına gelip kıvrılır diye umarak kendini uykuya bırakmıştı.

Uyku sersemi, "Acaba ne kadar uyudum?" diye düşünürken, çağrı yine duyuldu: "Gel, gel!"

Evet, bu kesinlikle onun sesiydi.

Bambi kendini çok mutlu hissetti. Uykusunu iyice almış, bütün gücü yerine gelmiş, çok

da acıkmıştı. Şimdi hemen Falin'ine koşmalıydı. Öyle bir fırladı ki toynaklarının altında dallar çatırdadı, yapraklar hışırdadı.

Fakat koşusunu sürdüremeyip yana sıçraması gerekti, çünkü Büyük Prens yolunun tam üzerinde duruyordu. O anda ne kadar soylu olurlarsa olsunlar yaşlı karacalarla uğraşmak istemeyen Bambi, acele bir selam verip yola devam etmeye davrandı. Bir an önce Falin'ine kavuşmak istiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye durdurdu onu Büyük Prens.

"Ona, Falin'e!" diye yanıtladı Bambi. "Bakın, beni çağırıyor. Lütfen, acele etmeliyim."

"Hayır," dedi Büyük Prens, "O çağırmıyor... Benimle gel."

Ses uzaklardan yine "Gel, gel!" dedi tatlılıkla.

Bambi, "İşte duydunuz," diye bağırdı heyecanla. "Bırakın hemen gideyim. Sonra birlikte geliriz yanınıza,"

"Hayır, gidersen gelemezsin," dedi Büyük Prens ciddiyetle. "Çok istiyorsan birlikte gidelim ama söz ver, acele etmeyecek, arkamdan geleceksin. Güven bana."

Bambi çaresiz kabul etmek zorunda kaldı. İçi içine sığmasa da, yaşlı karacanın dikkatli adımlarını izlemeye koyuldu. Yaşlı karaca en ufak bir çıtırtı çıkarmadan, tek bir yaprağı bile oynatmadan ilerliyordu. Bambi hayran kaldı. Böyle yürünebileceğini hiç bilmiyordu.

Çağrı tekrar tekrar duyulsa da, acele etmeden, sakince yürümeye devam ettiler. Ses iyice yakınlaşınca, "Ne görürsen gör, hareket etmeyeceksin," diye fısıldadı Büyük Prens. "Tut kendini. Ben ne yapıyorsam aynısını yap!"

Ve çok geçmeden Bambi o korkunç kokuyu aldı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. O'ydu. Çalıların ardında bir meşe ağacına yaslanmış, Falin'in sesini taklit ediyordu: "Gel, gel!"

"Sakin ol!" diye fısıldadı yine Büyük Prens, "Şimdi geri dönüyoruz!"

Aralarda durup kulak kesilerek ve Bambi'nin anlayamadığı zig zaglar çizerek tehlikeden uzaklaştılar. "Bir daha durduğu zaman hayatımı kurtardığı için ona teşekkür edeceğim," diye düşündü Bambi, ama tam o anda yaşlı karaca tek bir yaprağı bile hışırdatmaksızın ağaçların ardında kayboluverdi. Bambi yalnız kalmıştı.

Falin'i ancak uzun süre dolaşarak bulabildi. Nefesi kesilmiş, yorgun ve aklı karışmış halde, "Falin'ciğim," diye yalvardı, "birbirimizi kaybedersek ne olur beni çağırma olur mu? O tatlı sesine dayanamıyorum..."

XV

Birkaç gün sonra Bambi ile Falin gezinirlerken, büyük meşe ağacının dibinde pervasızca otlayan bir karaca gördüler.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Bambi.

"Bir yabancı," diye yanıtladı Falin, "ama çok tuhaf! Çok dikkatsiz davranıyor... sanki hiç tehlike yokmuş gibi..."

"Gidelim de şu şapşal kimmiş bakalım," dedi Bambi.

"Ya seninle kavga etmek isterse," diye itiraz etti Falin, "çok güçlü görünüyor."

"Hadi canım," diye omuz silkti Bambi, "yağ tulumunun teki, güçlü olduğunu hiç sanmam. Gidelim."

Yabancı karaca, bizimkiler yanına çok yaklaşıncaya kadar hiçbir şeyin farkına varmadı. An-

cak kafasını kaldırıp da gelenleri görünce neşeli bir çocuk gibi sıçrayarak yanlarına geldi.

"Beni tanımadınız mı? Bambi?"

"Gobo!" diye çığlık attı Falin.

İki kardeş sarılıp koklaştılar.

"Fakat Gobo... sen... karların içinde ölmemiş miydin!" dedi Bambi hayretle.

"Gördüğünüz gibi capcanlıyım!" dedi Gobo kahkahalara boğularak, "Beni karların içinden O kurtardı. Bunca zamandır da O'nun yanındaydım."

Bambi'yle Falin dillerini yutmuş gibi kalakaldılar. Gobo, bu hayret dolu bakışlardan memnun, "Evet canlarım, yaşlı ormanınızdaki tüm karacalardan daha çok şey görüp öğrendim ben," diye ekledi, ne kadar kibirli göründüğünü hiç fark etmeyerek.

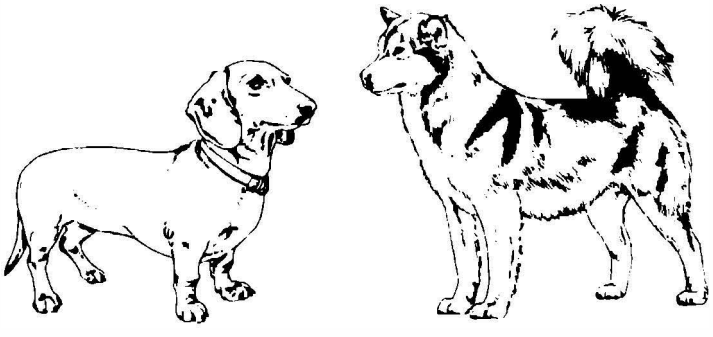
"Haydi şimdi beni anneme götürün. Anlatacak çok şeyim var."

Ena Teyze'yi bulmak için bayağı dolaşmaları gerekti. Hep Falin'le Bambi yol gösterdiler. Gobo hiç sakınmadan, sıçrayıp hoplayarak, açıklıklardan geçerken havayı koklayıp dikkat kesilmeden onları izledi.

Nihayet, bir fındık ağacının yanında dinlenen Ena Teyze'yi buldular.

"Anne!" diye seslendi Gobo ve annesinin yanına koştu. Uykulu gözlerini kaldırıp da Gobo'yu gören Ena Teyze o kadar duygulandı ki, tek sözcük etmeden yavrusunu aynı bebekliğindeki gibi öpüp koklamaya başladı.

Bambi'yle Falin usulca ayrıldılar.

XVI

Ormanın bütün hayvanları Gobo'nun başından geçenleri dinlemek için toplanmışlardı.

"Karların içinde yatarken beni köpekler buldu," diye başladı Gobo. "Onlar sivri dişleriyle, ürkütücü havlamalarıyla ne korkunçturlar bilemezsiniz. Gerçi artık onlardan korkmama hiç gerek yok." Bunu gururla söylemişti. "Onlarla çok iyi arkadaş oldum, hatta birlikte oynamaya başladık."

"Baştan anlatsana," dedi Falin.

"Neyse işte," diye devam etti Gobo, "köpekler beni tam parçalayacakken, O geldi."

Gobo bir an durdu. Herkes nefesini tuttu.

"O geldi, köpeklere bağırdı, hepsi sus pus olup ayağının dibine yattılar. O da beni kucağına aldı ve götürdü."

"Ah!" diye araya girdi sincap, "Benim kuzenimi de..."

"Sen bir dur sincap!" diye bağrıştı bütün hayvanlar bir ağızdan, "Gobo devam et!"

"Beni götürdüğü yer," diye devam etti Gobo, "dışarıda yağmur, fırtına bile olsa hep sıcacık ve kupkuruydu."

"Ooo!" diye çığlık attı alakarga.

"Dışarda kar yağarken, O beni kestaneler, patatesler, şalgamlar, samanlarla besledi."

"Kış ortasında saman ha!" diye bağrıştı hayvanlar bir ağızdan hayranlıkla.

"Tabii," dedi Gobo, "O çok güçlüdür, ne isterse yetiştirir, ne isterse yapar."

Sincap "Benim kuzenim..." diye araya girecek oldu ama yine "Sus!" diye bağırdı herkes.

"Peki, hiç korkmadın mı?" diye sordu Falin.

"Hayır Falin'ciğim," diye güldü üstten bakar bir tavırla Gobo. "Siz O'nu kötü sanıyorsunuz ama O kötü değil, çok iyidir. Kendisine hizmet edenleri çok sever. Onlara öyle kibar davranır ki şaşarsınız..."

Bu arada Büyük Prens sessizce ağaçların arasından süzülüp dinlemeye başlamış, ama Gobo

fark etmemişti. Diğer hayvanlar onu görüp, nefeslerini tuttular.

Gobo anlatıyordu: "Yalnızca O değil, çocukları ve eşi de beni çok sevdiler, hep benimle oynadılar..."

Neden sonra Büyük Prens'i görüp sustu.

"Peki o boynundaki iz ne?" diye sordu yaşlı karaca hükmedici sesiyle.

Hayvanlar, Gobo'nun boynundaki tüyleri dökülmüş izi ancak o zaman fark ettiler.

"Ha, o mu?" diye yanıtladı Gobo biraz sıkılarak. "Tasma izi o. O'nun tasması ve şey... o tasmayı takmak büyük bir onur," diye kekeledi.

Çıt çıkmıyordu. Yaşlı karaca bir süre Gobo'ya üzgün üzgün baktı ve yavaşça "Zavallıcık!" deyip oradan ayrıldı.

O şaşkın sessizlikte sincap tekrar lafa başladı: "O, benim kuzenimi de götürüp hapsetmişti, ta ki bir gün babam..."

Fakat kimse sincabı dinlemedi, yürüyüp gittiler.

XVII

Bir gün, Gobo kaybolduğundan beri ortalarda görünmeyen Marena çıkageldi. Sincaptan ve alakargadan Gobo'nun geri döndüğünü duymuş, onu görmek istemişti.

Ena Teyze, Marena'nın oğlunu görmeye gelmesinden gurur duydu ve çok sevindi. Bütün ormanın Gobo'dan bahsetmesi koltuklarını kabartıyor, onun yaşayan en akıllı, en becerikli, en iyi karaca olduğunu herkes duysun istiyordu.

"Gobo hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Marena'ya ve yanıtı beklemeden devam etti: "Herkes onun çok zayıf olduğunu düşünüyordu ama şimdiki haline bir bak. Keşke yaşlı Nettla da yaşayıp Gobo'cuğum bu halini görebilseydi."

"Evet, zavallı yaşlı Nettla için çok üzülüyorum," dedi Marena.

"Yanımıza hiç uğramayan Büyük Prens bile Gobo'cuğumu görmeye geldi," diye övündü Ena Teyze.

O ana kadar annesinin övgülerini mutlulukla dinlemekte olan Gobo'nun yüzü birden asıldı, "Niye bana zavallıcık dedi ki?" diye sordu, "Bununla ne kastetmiş olabilir?"

"Boş ver," dedi annesi onu avutmak için, "o çok yaşlı, hem de tuhaf biri."

"Ama bu dediği, kafamın içinde dönüp duruyor," dedi Gobo. "Ben zavallı değilim ki, çok şanslıyım. Hepinizden daha çok şey gördüm, daha çok şey öğrendim. Sence Marena?"

"Evet," diye yanıtladı Marena, "kimse bunun aksini söyleyemez."

O günden sonra Marena ve Gobo hiç ayrılmadılar.

XVIII

Bambi bir süredir Büyük Prens'i arıyordu. Falin'le zaman geçirmeyi, sohbet etmeyi hâlâ çok seviyor ama bu ona yetmiyordu. Büyük Prens'in yanına gitmek için açıklanamaz bir tutku duyuyordu.

Gobo'dan ve Ena Teyze'den bütün bütün uzak durmaya başlamıştı. Gobo'yu her gördüğünde, Büyük Prens'in "Zavallıcık!" demesi kulağında çınlıyor, Gobo için sebebini bilemediği bir utanç duyuyordu.

Karanlık bir gece Bambi baykuşla karşılaştı ve yine kendisini ne kadar korkuttuğunu söyledikten sonra, Büyük Prens'in yerini sordu.

"Sen," dedi baykuşa "çok akıllısın ve ormanda bütün olup bitenlerden haberdarsın. Onun nerede olduğunu da mutlaka biliyorsundur."

"Tabii ki biliyorum," diye kuğurdadı baykuş tüylerini kabartarak, "ama kesinlikle söyleyemem, imkânsız bu."

Bambi yalvardı: "Söyle lütfen. Söz seni ele vermeyeceğim, sana büyük saygım var."

Baykuş çok memnun olduğu zamanlarda yaptığı gibi gözlerini devirip tortop oldu: "Bana çok saygı duyuyorsun öyle mi? Neden?"

"Çünkü sen çok bilgilisin," dedi Bambi içtenlikle, "sonra çok iyi huylu ve sevecensin. Öte yandan karşındakini korkutmada çok, çok yeteneklisin. Ben de bunu yapabilsem, çok işime yarardı doğrusu."

Gagasını yumuşacık göğsüne bastırmış duran baykuş pek memnun kaldı: "Aslında o da seni görmekten memnun olur, bu yüzden sanırım yerini söylememde sakınca yok," dedi.

"Gerçekten mi?" diye çığlık attı Bambi sevinçten gözleri ışıldayarak.

"Evet, şimdi beni dikkatle dinle. Ormanın öte yanındaki büyük hendeği biliyor musun? İşte oradan..."

Bambi tarif edilen yeri bulmak için fırladı. Büyük hendeğe ulaştığı sırada Büyük Prens önce

davranıp sessizce önüne çıkınca öyle korktu ki, geri sıçradı.

"Günlerdir beni aradığının farkındayım," dedi yaşlı karaca. "Ne istiyorsun?"

Bambi sessiz kaldı.

"Dün iki, bu sabah bir kez çok yakınımdan geçtin."

Bu sözlerden cesaret alan Bambi, "Neden Gobo'ya öyle dedin?" diye baklayı ağzından çıkarıverdi.

"Sence haksız mıydım?"

"Yo, bence çok haklıydın."

Büyük Prens başını onaylar şekilde belli belirsiz öne eğip, Bambi'yi babacan bir bakışla süzerek, "Bunu hissetmiş olman yeterli, ileride anlayacaksın," dedi.

"Hoşça kal."

XIX

Çok geçmeden, herkes Gobo'nun tuhaf alışkanlıklar edinmiş olduğunu fark etti. Gece herkes uyanıkken uyuyor, gündüz diğer bütün karacalar dinlenirken çekincesizce ortalıklarda dolanıyordu.

Bambi bir gün dayanamayıp sordu: "Tehlike hiç mi aklına gelmiyor senin?"

"Yo," dedi Gobo umursamazca, "benim için tehlike filan yok."

"Bambiciğim, O'nun Gobo'nun arkadaşı olduğunu unutuyorsun," diye araya girdi Ena Teyze övünerek.

Bunun üzerine Bambi artık daha fazla bir şey söylemedi.

Bir başka gün Gobo, "Biliyor musun, buradaki yemek yeme şekli tuhafıma gidiyor," dedi.

"Niye ki?" diye şaşırdı Bambi. "Hepimiz böyle yiyoruz işte."

"Siz, evet," dedi Gobo kibirli bir tavırla, "ama ben yemeğimin önüme getirilmesine alışığım."

"O zaman kışın çok zorlanacaksın," diye fikir yürüttü Falin, "kışın bizde ne şalgam ne de patates bulunur."

"Doğru," dedi düşünceli düşünceli Gobo, "ama çok zorlanırsam, O'nun yanına giderim olur biter."

Bambi bir şey demeden yürüdü gitti.

Gobo, Marena'yla yalnız kalınca, "Bambi benim farklılığıma alışamadı," diye dert yandı. "Beni hâlâ eski güçsüz Gobo sanıyor. Oysa tehlike onun için geçerli, benim için bir tehlike yok. Beni bir sen anlıyorsun. O'nun düşündükleri gibi kötü olmadığını bir tek sen görebiliyorsun."

Marena ona hak verdi; birbirlerini çok seviyorlardı.

Birkaç hafta geçti. Hep birlikte ormanda yürüdükleri bir sabah, Gobo yine hiç sakınmadan açıklığa çıkmaya kalktı. Marena da peşinden.

"Durun," diye uyardı Bambi, "birazdan gün ışıyacak, kimse bu saatte oraya gitmez."

"Varsın kimse gitmesin, ben giderim!" diye kestirip attı Gobo.

Fakat tam o anda ormanın öte tarafından kuşların uyarı çığlıkları geldi.

"Duydun mu?" dedi Bambi, "Bu çığlıklar tehlikeyi haber veriyor."

"Gitme! Çok tehlikeli!" dedi Falin de.

"Evet canım," dedi her zaman Gobo'ya hak veren Marena bile. "Yanımda kal lütfen. Kendini tehlikeye atma!"

"Tehlike, tehlike! Habire bunu söyleyip duruyorsunuz!" dedi Gobo sırıtarak, "Tehlike bana vız gelir diyorum size!"

"O zaman önden Marena gitsin bir baksın," diye önerdi Bambi.

Üçü durup, Marena'nın sakınarak gidişini izlediler. Fakat Marena'nın gitmesiyle, ok gibi fırlayıp dönmesi bir oldu. "O gelmiş!" diye bağırdı zangır zangır titreyerek. "Gördüm O'nu, gürgenlerin yanındaydı!"

"Gidelim!" dedi Bambi, "Çabuk!"

"Gelsene!" diye yalvardı Falin.

Ve konuşamayacak halde olan Marena, "Hadi gel Gobo, lütfen!" diye fısıldadı.

Gobo kılını kıpırdatmadı. "Kaçmak isteyen kaçsın," dedi, "Sizi durdurmayacağım. Madem ki O geldi, ben gidip onunla konuşacağım."

Gobo'yu kararından vazgeçirmek olanaksızdı. Üçü korku içinde bekleyerek, onun gidişini izlediler.

Gobo cesurca açıklığa çıkıp, gürgenler nerede diye bakındı. Sonra ağaçları bulmuş olacak ki, O'nu gördü. İşte o an yıldırıma benzer bir ses duyulmasıyla, Gobo'nun havaya fırlaması bir oldu. Geri döndü, sendeleyerek ormana kaçtı ve oracıkta yere yuvarlandı.

Üçü hemen yanına koştular. Gobo, bağırsakları karnından dışarı fırlamış bir halde, kanlar içinde yatıyordu.

"Marena..." dedi son bir güçle. Onu tanımamıştı. Sonra sesi kısıldı gitti.

Derken kırılan dalların sesi duyuldu. "Kalk Gobo," diye fısıldadı Marena telaşla, "O geliyor, kalkıp benimle gelebilecek misin?"

Gobo acıdan kıvranarak başını kaldırmaya çalıştı, nöbet geçirir gibi kasıldı ve hareketsiz kaldı.

O ise gürültüyle ormana girmişti bile.

Marena zorlukla kaçıp, Bambi'yle Falin'e yetişti. Ardına baktığında O'nu Gobo'nun üzerine eğilirken gördü.

Ve Gobo'nun son çığlığını duydular.

XX

Bambi yalnızdı. Sazların ve kara söğütlerin arasından hızla akan suyun yanında yürümekteydi.

Artık sık sık buraya gelip, arkadaşlarından uzakta, tek başına dolaşmayı sever olmuştu. Kendisine neler olduğunu anlayamıyordu. Üzerine ağırbaşlı bir hava gelmişti. Yüreği buruktu.

Suyun kenarında saatler geçiriyor; yavrularıyla gezen ördekleri, bataklık kuşlarını izliyor, onlarla konuşuyordu. Bu, biraz olsun üzüntüsünü unutturuyordu ona.

Bir gün, yine ırmak boyunca gezindikten sonra, büyük hendeğin yanına kadar yürüdü. Büyük Prens'le karşılaşmak istiyordu. Gobo'nun ölümünden beri onu hiç görmemişti.

Biraz dolandıktan sonra uzaktan geçtiğini fark edip, yanına koştu. Bir süre sessizce birlikte yürüdüler.

"Hâlâ ondan bahsediyorlar mı?" diye sordu Büyük Prens.

Gobo'yu kastettiğini anlayan Bambi, "Bilmem," diye yanıtladı. "Artık çoğunlukla yalnız geziyorum, ama Gobo hiç aklımdan çıkmıyor."

"Yaa, demek şimdi yalnızsın," dedi Büyük Prens.

"Evet," dedi Bambi beklenti içinde, ama yaşlı karaca sessiz kaldı.

Yan yana yürümeye devam ettiler.

Birden Büyük Prens durdu. "Bir şey duyuyor musun?" diye sordu.

Bambi önce hiçbir şey duyamadı. Ancak biraz daha ilerleyince, ne olduğunu anlayamadığı bir ses geldi kulağına. Sanki dallar yere eğilip doğruluyor, bir şey yere vurup vurup kalkıyordu.

Hemen kaçmaya davrandı, ama yaşlı karaca onu durdurup, "Gel," dedi.

Az ileride dalların şiddetle sarsıldığı yeri buldular. Tavşan kardeş yerde yatıyor, iple dala bağlanmış, boynunu sıkan tuzaktan kurtulmak için kendini bir o yana bir bu yana atıyordu.

"Korkma tavşan kardeş," dedi Büyük Prens, Bambi'nin ta yüreğine işleyen yumuşak bir sesle. "Seni kurtaracağım. Yalnız kımıldamadan dur ve canın çok acısa bile dişini sık."

Önce eğilip ipin bağlı olduğu dalı kırdı, sonra tavşanın boynundaki kelepçenin altından zorlukla boynuzunu geçirdi. Tavşancık acıdan kıvranıyordu.

"Sakin ol," dedi yaşlı karaca. "Bu, senin için ölüm kalım meselesi ve eğer tilkinin gelmesini istemiyorsan sesini çıkarma."

Uzun uğraşılardan sonra nihayet tuzak kırıldı. Serbest kalan tavşancık bir an ne olduğunu anlayamadan sersemlemiş bir halde durdu, nihayet önce yavaş, sonra giderek hızlanan hoplamalarla uzaklaştı.

"Bir teşekkür bile etmeden gitti," dedi şaşırarak Bambi.

"Hâlâ şokta," dedi yaşlı karaca.

Bambi yerdeki tuzağa baktı, toynağıyla dürtünce bir çatırtı sesi geldi. Bu, ormanda daha önce hiç duymadığı bir sesti.

"O'nun işi mi bu?" diye sordu.

Büyük Prens evet anlamında başını salladı. "Patikalarda yürürken çok dikkatli ol," diye

uyardı. "Dalları boynuzlarınla her yönden yokla, bu sesi duyarsan da hemen geri dön ve bir daha o patikaya hiç girme."

"Ama O şimdi burada değil, öyle değil mi?" diye fısıldadı Bambi.

"Şu anda ormanda değil," diye yanıtladı yaşlı karaca.

"Ama yine de burada sayılır," dedi tuzağı kastederek Bambi.

"Evet," dedi yaşlı karaca acı dolu bir sesle, "Gobo ne diyordu... O çok güçlüdür, çok iyidir..."

"Ama Gobo'ya iyi davranmıştı," diye fısıldadı Bambi.

Yaşlı karaca durdu. "Buna gerçekten inanıyor musun, Bambi?" diye sordu üzüntülü bir sesle. İlk kez Bambi'ye adıyla hitap etmişti.

"Bilmiyorum," dedi Bambi ağlamaklı, "hiç anlayamıyorum."

"Yaşamayı ve dikkatli olmayı öğrenmeliyiz," dedi yaşlı karaca yavaşça.

XXI

O sabah Bambi'nin başına çok kötü bir şey geldi.

Ormanın üzerinde soluk gri şafak sökerken, çayırın üzeri süt gibi hafif bir sisle kaplıydı. Kargalar ve saksağanlar bile henüz uykudaydılar.

Bambi önceki gece Falin'le karşılaşmıştı.

"Ben çok yalnızım," demişti Falin üzgün ve sıkılgan bir sesle.

"Ben de," demişti Bambi biraz çekingen.

"Neden artık benim yanımda kalmıyorsun?"

Her zaman neşeli ve yaşam dolu olan Falin'i böyle ciddi ve mahzun görmek Bambi'yi üzmüştü.

"Yalnız kalmak istiyorum," demişti. Kibar olmaya çalışsa da sesi sert çıkmıştı.

"Beni hâlâ seviyor musun peki?"

"Bilmem..."

Bunun üzerine Falin sessizce yürüyüp gitmişti.

Şimdi ormanın sınırında durmuş, serin sabah havasını ciğerlerine çekerken kendini özgür hissediyordu. Mutlulukla, sisle örtülü çayıra yürüdü.

O anda gök gürültüsü gibi bir patlama oldu!

Bambi korkunç bir darbeyle sendeledi ve korkuyla ormana kaçtı. Ne olduğunu anlayamamıştı. Hiçbir şey düşünemeden koşuyor, kaçıyordu. Derken çok şiddetli bir acı duydu; bir an dayanamayacağını sandı. Sol omuzundan ılık bir şey akıyordu. Topalladığını fark etti; yığıldı kaldı. Öylece yerde yatıp durmak iyi geldi.

Fakat çok geçmeden "Hadi Bambi, ayağa kalk!" dedi bir ses. Büyük Prens'ti gelen. Yanında durmuş, hafifçe omuzunu dürtmekteydi.

Bambi "Yapamam," demek istedi, ama yaşlı karacanın sesi öyle teşvik edici, öyle sevecendi ki sessiz kaldı. Acısı bile bir an diner gibi oldu. Yaşlı karaca aceleyle yineledi, "Kalk hadi! Kaçman gerek oğlum."

Oğlum! İşte bu sözü duymasıyla, Bambi'nin ayağa fırlaması bir oldu.

"Harika!" dedi yaşlı karaca, "Gel benimle, arkamdan ayrılma."

Bambi yürümeye başladı, ama bir an önce yatıp dinlenmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Yaşlı karaca sanki bunu anlamış gibiydi. "Acıya katlanmalısın Bambi," dedi. "Ne kadar istesen de şu anda yatıp dinlenemezsin. Kaçıp kendini kurtarmak zorundasın. O peşimizde, bizi yakaladığı anda öldürür. Dayan. Beni izle. Her şey iyi olacak."

Koşmaya devam ettiler. Büyük bir daire çizip aynı yere geri döndüklerinde yaşlı karaca "Bak!" dedi. "Burası senin düştüğün yer." Küçük kan gölünün etrafını kokladı: "O buraya gelmiş. O ve köpeği. Şimdi onların arkasına geçtik. Gidelim."

Bambi yürüdükleri patikada yaprakların üzerindeki kan damlalarını görünce, "Demek daha önce buradan geçmişiz," diye düşündü. Bir süre aynı yolu izledikten sonra yön değiştirip tekrar bir daire çizdiler ve bu kez de ters taraftan Bambi'nin ilk düştüğü noktaya geldiler.

Yaşlı karaca bu sefer de başka bir yöne dönerek, Bambi'yi koyu yeşil otların bulunduğu bir yere getirdi.

"Ye bunları," dedi.

Otlar çok acıydı ve çok da kötü kokuyorlardı, ama Bambi yedi. Yedikçe kendini daha iyi hissetti. Kanaması da durdu.

"Çok şükür sonunda kanaman durdu," dedi yaşlı karaca sevgiyle. "Artık O, kan izlerini takip edip seni bulamaz. Gel, seni dinlenebileceğin bir yere götüreceğim."

Bambi'nin daha önce karşı tarafına hiç geçmediği derin hendeğin yanına geldiler. Yaşlı karaca aşağı indi, Bambi de onu izledi. İnmek neyse de, diğer tarafa tırmanmak çok zordu. Yarası tekrar sancımaya ve kanamaya başlamış, sanki bütün gücü tükenmişti.

Sabah, vurulmadan önce nasıl mutlulukla gezindiği canlanıyordu kafasında. Bunlar olalı ancak bir saat olmuştu, ama sanki çok eski bir anıymış gibi geliyordu Bambi'ye.

Nihayet Büyük Prens, boylu boyunca yolu kapatan, kocaman içi oyuk kayın ağacını göstererek "İşte geldik," dedi. "Burada dinlenebilirsin." Bambi yere uzandı ve öylece kaldı.

Burada, oyuk ağacın altında küçük bir oda büyüklüğünde bir de çukur vardı. Çalılıklar et-

rafı öyle güzel örtüyordu ki, dışarıdan bakan birinin burasını bulması olanaksızdı.

Günler birbiri ardınca geçerken, Bambi bu gizli yuvada dinlenip iyileşmeye çalıştı. Arada dışarı çıkıp eskiden ağzına sürmeyeceği o acı otlardan yiyor, bunların yarasını günden güne iyileştirdiğini fark ediyordu. Yaşlı karaca da hep yanındaydı. Bambi sonunda iyileşip de oyuktan çıkabilir hale geldiğinde, birlikte dolaşmaya başladılar.

XXII

Yine kış gelmiş, soğuk rüzgâr bütün dalları çıplak bırakmıştı.

Bambi bir şafak vakti Büyük Prens'le birlikte uyuduğu oyuğa geri dönerken, yukarıdan gelen tiz bir sesle irkildi:

"Gözlerime inanamıyorum! Gerçekten sen misin?" Sincaptı bu.

Bambi durdu. Hoplaya hoplaya ağaçtan inen sincaba: "Sen de nereden çıktın?" sordu.

Sincabın sevimli yüzü üzüntüyle buruştu. "Büyük kayın ağacı artık yok," diye anlatmaya başladı. "Bir gün O geldi. Kocaman parlak bir dişle ağacı kesip götürdü."

Bambi üzüntüyle başını salladı. Çocukluğu bu ağacın yanında geçmişti.

"Çok ağladık" diye devam etti sincap, "ve hepimiz evsiz kaldık. Herkes bir yere dağıldı, ama tabii öyle bir ağaç bulamayız artık."

Bambi sessiz kaldı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi neşeyle sincap. "Herkes senin öldüğünü sanıyor. Gerçi biri seni gördüğünü söyledi, ama hiç geri gelmediğin için biz dedikodu sandık."

Bambi bir şey söylemedi. Falin'i, Ena Teyze'yi, Ronno'yu, Karus'u sormak istedi ama sustu.

"Ne boynuzlar ama!" dedi sincap. "Böylesini bir tek Büyük Prens'te görmüştük."

Bambi içten içe çok memnun kalsa da "Öyle mi?" demekle yetindi.

"Şu işe bak!" dedi sincap, "Tüylerin ağarmaya başlamış."

Bambi dönüp yürümeye koyuldu. Konuşma sona ermişti demek.

"Güle güle!" diye bağırdı sincap arkasından. "Tanıdıklara yaşadığını söyleyeceğim, çok sevinecekler!"

Bambi'nin yüreği cız etti, ama o yalnız kalmalıydı. Bunu ona Büyük Prens öğütlemişti. "Bilgeliğe ulaşmak için yalnız kalmak gerekir," demişti.

"Ama biz ikimiz artık hep birlikteyiz," diye karşı çıkmıştı Bambi.

"Bir süreliğine..." diye yanıtlamıştı Büyük Prens.

XXIII

Orman yine karlar altındaydı. Rüzgâr uğultusu ve karga gaklamaları dışında ses duyulmuyordu.

Bir sabah bu sessizlik köpek havlamalarıyla bozuldu.

Oyuk kayın ağacının altındaki çukurda uyumakta olan Bambi başını kaldırdı; yanında yatan yaşlı karacaya baktı.

"Bizi ilgilendirecek bir şey değil," dedi yaşlı karaca. Yine de kulak kabarttılar.

Havlamalar giderek yaklaşırken, buna bir de hırıltılı soluma eklendi. Kısa bacaklı bir köpek, ön bacağı yaralı bir tilkinin peşindeydi. Tilki bacağını sürükleyerek kaçıyor, inliyordu; en sonunda dayanamayarak durdu.

"Bırak peşimi," dedi nefes nefese köpeğe. "Biz akraba değil miyiz? Bırak da ailemin yanına gidip orada öleyim. Ne de olsa kardeş sayılırız."

"Hayır, hayır, hayır!" diye havladı köpek.

Bunun üzerine tilki doğruldu ve dosdoğru köpeğin gözlerinin içine bakarak, "Utanmıyor musun, hain!" diye gürledi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye havladı köpek.

O anda her taraftan sesler duyuldu:

"Hain!" diye bağırdı saksağan.

"İspiyoncu!" diye haykırdı alakarga.

"Alçak!" diye tısladı sansar.

"Dönek!" diye hırladı dağgelinciği.

Köpek çevresine bakındı. "Kimsiniz?" diye sordu. "Ne diyorsunuz? Her şeyin O'na ait olduğunu bilmiyor musunuz? Ben de ona aitim, ama onu seviyorum. Ona hizmet ediyorum. O çok güçlüdür. Hepinizden de daha üstündür."

"Sen hainsin!" dedi tilki.

"Yalnızca ben mi?" diye sordu köpek. "At, inek, koyun, tavuklar... sizin soyunuzdan gelen daha pek çokları da onun yanında değiller mi?"

"Ayaktakımı onlar!" diye bağırdı tilki.

Bunun üzerine köpek daha fazla dayanamayarak tilkinin boğazına saldırdı. Boğuşarak karda yuvarlandılar. Çok geçmeden tilki sırtüstü yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

"Burada! Burada! Burada!" diye bağırarak, O'nun gelmesini bekledi köpek.

Hayvanlar korkuyla kaçıştılar.

"Korkunç!" dedi Bambi.

"En korkuncu da, köpeğin kendi söylediklerine inanması," dedi yaşlı karaca.

XXIV

Soğuğun hafifleyip, kuşların yeniden cıvıldamaya başladığı bir sabah, Bambi hendeğin kıyısında dolanıyordu. Öte yakada bir karaca görür gibi olunca ağaçların ardına gizlenip baktı.

Falin'di! Bambi o an hemen ortaya çıkıp ona seslenmek istedi, ama olduğu yerde çakılı kaldı. Onu çok uzun süredir görmemişti. Kalbi küt küt atıyordu. Falin hüzünlü ve yorgun görünüyor, yavaş hareket ediyordu. Annesine benzetti onu ve Ena Teyze kadar yaşlı görünmesine çok şaşırdı.

Falin sanki Bambi'nin orada olduğunu hissetmiş gibi başını kaldırıp bakınca, yine onun yanına koşmak istedi ama yapamadı.

"Neşeli, küçük Falin, ne kadar tatlı, ne kadar yaşam doluydu!" diye düşündü Bambi. Birden

bütün çocukluğu gözlerinin önünde canlanıverdi. Çayır, annesiyle patikalarda yürümeleri, Gobo ve Falin'le oynadıkları oyunlar, Falin'le eş olmak olmak için Karus ve Ronno'yla dövüşmesi... Kendini çok mutlu hissetti.

Falin ise şimdi başı yerde, bitkin ve hüzünlü uzaklaşıyordu. O anda ona karşı öyle derin bir sevgi duydu ki, hop diye hendeği aşıp birden arkasından yetişmek, yine onunla olmak, eski günlerden konuşmak isteğiyle yanıp tutuştu. Yapamadı.

Falin uzaklaşıp da artık görünmez oluncaya kadar orada durup baktı. Sonra gök gürültüsü gibi bir patlama duyuldu. Bambi olduğu yerde büzüldü. Bunu ikinci ve üçüncü patlamalar izledi. Bambi durup bekledi. Sesler kesilip ortalık sakinleşince kovuğa gitti. Büyük Prens orada bekliyordu.

"Sesleri duydun herhalde?" dedi. "O burada ve biz de onun yanına gideceğiz."

Bambi dehşete kapıldı.

"Korkma," dedi yaşlı karaca, "seni oraya götürüp gösterebileceğim için çok mutluyum... gitmeden önce."

Bambi sorgu dolu gözlerle baktı ve birden Büyük Prens'in ne kadar yaşlanmış olduğunu fark etti. Başındaki tüyler bembeyaz olmuş, yüzü çökmüş, gözlerinin feri sönmüştü.

Çok fazla yürümemişlerdi ki, O'nun korkunç kokusunu aldılar. Bambi durmak istese de yaşlı karaca ilerliyor, koku giderek kuvvetleniyordu. Nihayet, "İşte burada," dedi yaşlı karaca, "korkmana gerek yok, yanına gidebiliriz."

O, soluk yüzü yukarı dönük şekilde, çimenlerin üzerinde yatıyordu. Şapkası yana kaymıştı. Şapka nedir bilmeyen Bambi, adamın kafatası ikiye ayrılmış sandı. Kaçak avcının boynundaki yaradan oluk oluk kan akıyordu. Ölmüştü.

"Gobo'nun ve köpeğin söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu yaşlı karaca. "Ama işte O da burada, aynı bizler gibi ölü yatıyor. O hiç de bizden üstün değil. O'nun da korkuları, istekleri, acıları var. O da öldürülebiliyor ve işte aynı bizim gibi çaresizce orada yatabiliyor."

Bir sessizlik oldu.

"Anladın mı, Bambi?"

"Sanırım."

"O zaman artık gidebilirim," dedi yaşlı karaca. Arkasını dönüp yürümeye başladı. "Beni takip etme. Benim zamanım doldu. Artık son saatlerimi geçireceğim bir yere çekileceğim."

Bambi konuşmak istedi, ama yaşlı karaca onu durdurdu. "Bir şey söyleme," dedi. "Elveda oğlum. Seni çok sevdim."

XXV

Yine yaz geldi.

Bambi ağaçların arasındaki küçük bir açıklıkta duruyordu. Güneş ışığının altında bir tatarcık sürüsü başının etrafında dolanıp duruyordu. Yandaki fındık ağacının yapraklarının altından bir vızıltı geldi. Kocaman bir mayıs böceği ağacın yukarısına doğru uçarken, güneş kahverengi kanatları üzerinde bir an parladı.

"Onu gördünüz mü?" diye sordu tatarcıklar birbirlerine.

"Mayıs böceğiydi o," diye uğuldadı bir grup tatarcık.

"Bütün sülalesi öldü, bir tek o yaşıyor," dedi bir başka grup.

"Ne kadar yaşayacak?"

"Bilemeyiz. Bilemeyiz. Bazıları neredeyse sonsuza kadar yaşar... Otuz-kırk güneş doğuşu gö-

rürler. Kaç tane kim bilebilir? Biz oldukça uzun yaşıyoruz, ama güneşin doğuşunu bir ya da iki kez görüyoruz."

"Mayıs böceği kaç yaşında?" diye sordu en minikler.

"Bütün ailesinden uzun yaşadı. Dağlar kadar yaşlı. Dağlar kadar yaşlı. O bizim tahmin edebileceğimizden çok daha fazlasını gördü," diye yanıtladı büyükler.

Bambi yürüdü. "Sinek vızıltısı işte," diye düşündü.

O sırada korkulu bir bağırma sesi duydu.

"Anne, anne!"

Çalıların arasından hiç gürültü yapmadan ilerleyip yaklaştı ve biri kız biri erkek, birbirine sokulmuş iki yavru karacayı gördü.

Yavrular şaşkınlıkla baktılar.

"Anneniz şu anda sizinle ilgilenemez," dedi Bambi sert bir sesle. Sonra erkek yavrunun gözlerinin içine bakarak "Kendi başına kalamıyor musun sen?" diye sordu.

Yavrular seslerini çıkaramadılar.

Bambi döndü ve onlar daha ne olduğunu anlayamadan çalıların arasından geçip yok oluverdi.

"Erkek yavruyu sevdim," diye düşündü. "Belki biraz büyüyünce onunla tekrar karşılaşırım..."

Yürümeye devam etti. "Kız da çok sevimliydi," diye geçirdi aklından. "Falin'in küçüklüğüne benziyordu."

Böyle düşünerek ormanın derinliklerinde gözden kayboldu.

Felix Salten

(1869-1945)

Asıl adı Siegmund Salzmann olan Felix Salten, 1869'da Budapeşte'de doğdu. Ailesi o daha dört haftalıkken Viyana'ya göç etti. 16 yaşında babası iflas edince, okulu bırakıp bir sigorta şirketinde çalışmaya başladı. Kendini eğitmiş genç bir yazar olarak yaşamını sürdürmeye çalışırken Hugo von Hofmannsthal, Arthur Schnitzler ve Hermann Bahr gibi ünlü sanatçılarla arkadaş oldu. 18 yaşında gazetecilik yapmaya başladı ve etkili bir tiyatro eleştirmeni olarak ünlendi. Musevi olduğu için, Nazilerin iktidara gelmesinin ardından, 1939'da ülkeyi terk etmeye zorlandı. İsviçre'ye yerleşen Salten, 1945 yılında Zürih'te öldü.

Birçok kısa öykü, roman, gezi yazısı, deneme, film senaryosu ve libretto yazan Felix Salten'in en ünlü eseri, 1923 yılında çocuk kitabı olarak yayınlanan *Bambi*'dir. Eleştirmenlerin çoğu, yayınlandığı andan itibaren çocukların gözdesi olan *Bambi*'nin yetişkinler için de bir alegori olduğunu iddia etmişlerdir. *Bambi*'nin gördüğü ilgi üzerine 1934'te yazar, *Florian* adında ikinci bir çocuk kitabı yayınlamıştır. Bu eserde gururlu bir at olan Florian'ın, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra taksi atı olarak çalışmaya başlaması anlatılmaktadır.

Bütün karaca yavruları gibi Bambi de doğar doğmaz ayağa kalktı. Gördüğü ilk canlı annesiydi ve harika biriydi. Annesinin sevgisi ve rehberliğiyle kısa sürede orman hakkında her şeyi öğrenmişti.

Ormanda çok farklı hayvanlar ve bitkiler vardı. Saksağan biraz geveze, sincap ise arkadaş canlısıydı. Bambi kelebeklerin kesinlikle çok çılgın olduğuna karar vermişti. Diğer karacalarla tanışmak da minik karaca yavrusunu çok şaşırtmıştı. İkiz kuzenleri ona çok benziyorlardı ama huyları bambaşkaydı. Aslında ormandaki bütün karacalar akrabaydı.

Kısa süre içinde Bambi ormandaki yaşamın mükemmel olduğunu anlamıştı, ancak bilmediği şeyler vardı. Sıcak günler geçip de kış geldiğinde, orman çok tehlikeli bir yere dönüşüyordu. Üstelik kış olmasa bile korkunç bir tehlike pusuda beklemekteydi.

9 786052 957509

THG
9804680
SNI

5 TL